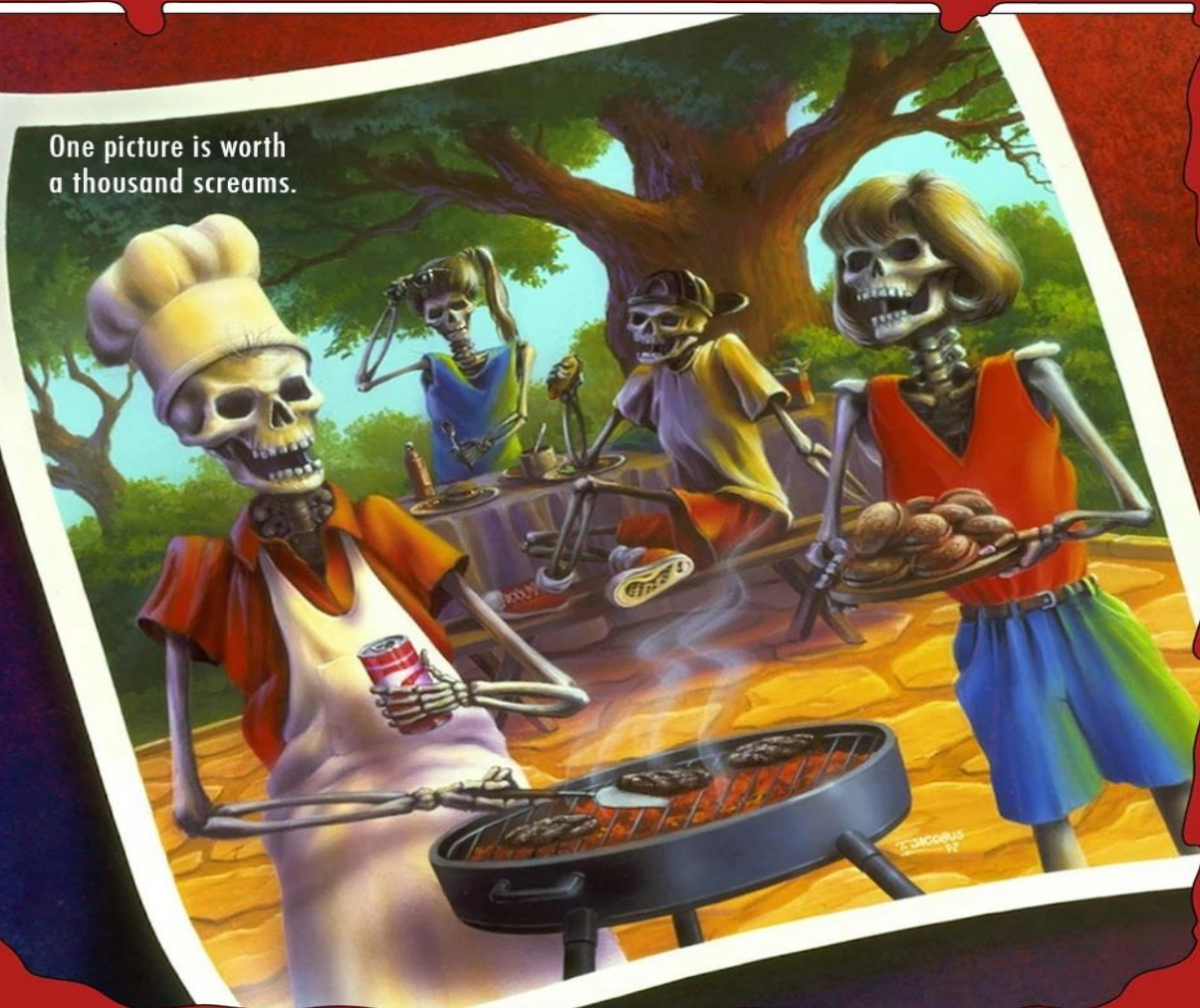

РОБЕРТ Л. СТАЙН
МУРАШКИ ПО ШКІРІ
ЦЕ ПРОСТО ВБ'Є ВАС

R.L. STINE Goosebumps

One picture is worth
a thousand screams.

SAY CHEESE AND DIE!

Автор перекладу Дмитро Нікіфорук. [@Nikiforuk](https://t.me/MSPages)
Спільнота телеграм <https://t.me/MSPages>

ПОСМІХНИСЬ ТА ПОМРИ

1

- У Пітс Лендінгу взагалі нема чим зайнятися, - сказав Майкл Ворнер, засунувши руки в кишені вицвілих джинсових шортів.
- Так. Пітс Лендінг – ще та діра, - відповів Грег Бенкс.
- Даг Артур і Шері Вокер пробурмотіли свою згоду.
- Пітс Лендінг – це ще та діра. Таким було гасло міста, за словами Грега та його трьох друзів. Насправді Пітс Лендінг мало чим відрізнявся від багатьох маленьких містечок з тихими вуличками, тінистими газонами та затишними старими будинками.
- Але ось настав погожий осінній день, і четверо друзів тинялися навколо будинку Грега, штовхаючи ногами камінці, роздумуючи, чим би розважитися.
- Ходімо до "Гровера", подивимося, чи не привезли нові комікси, - запропонував Даг.
- У нас немає грошей, Пташко, - сказав йому Грег.
- Усі називали Дага "Пташкою", бо він був дуже схожий на нього. Кращим прізвиськом могло бути хіба "Лелека". У нього були довгі, худі ноги, і він ходив довгими, лелечими кроками. Під густою копицею каштанового волосся, яке він рідко розчісував, у нього були маленькі, як у пташки, карі очі, і довгий ніс, вигнутий, як дзьоб. Дагу не дуже подобалося коли його називали Пташкою, але він звик до цього.
- Ми ж можемо просто подивитися комікси, - наполягав Пташка.
- Поки Гровер не почне на тебе кричати, - сказала Шері. Вона надула щоки й досить вдало зімітувала грубуватого власника магазину: - «Або платите, або валите!»
- Він думає, що він такий крутий, - сказав Грег, сміючись з її імітації. – Але по чесному, він просто придурок.
- Цього тижня мають завезти новий випуск «Людей Х», - простогнав Пташка.
- Ти маєш подати заявку до «Людей Х», - сказав Грег, грайливо штовхнувши свого приятеля.
- Ти міг би стати Птахоменом. Ти був би неймовірним!
- Було б круто якби нас усіх взяли, - сказав Майкл. - Якби ми були супергероями, можливо нам було б чим зайнятися.
- А щоб змінилося? - швидко відповіла Шері. - У Пітс Лендінг навіть злочинів ніяких не відбувається. З чим би ми тут боролися?
- Могли б боротися з бур'янами, - запропонував Птахомен.
- Він був жартівником у групі. Інші засміялися. Ці четверо дружили вже давно. Грег і Шарі жили по сусідству, а їхні батьки були найкращими друзями. Пташка і Майкл жили в сусідньому кварталі.
- Може в бейсбол зіграємо? - запропонував Майкл. - Підемо спуститися на дитячий майданчик.
- Та ну, - сказала Шері. - Грати вчотирьох не цікаво.
- Вона відкинула назад пасмо свого завитого чорного волосся, що впало на обличчя. На ній був жовтий світшот великого розміру поверх яскраво-зелених легінсів.
- Можливо там ще хтось буде, - сказав Майкл, беручи жменю гравію з під'їзної дороги й пропускаючи його крізь пухкі пальці. У Майкла було коротке руде волосся, блакитні очі й обличчя, вкрите веснянками. Він не був товстим, але худим його було важко назвати.
- Я голосую за бейсбол, - закликав Пташка. - Мені потрібна практика. Сезон «Дитячої Ліги» починається через пару днів.
- «Дитяча Ліга»? Восени? - запитала Шері.
- Це нова осіння ліга. Перша гра у вівторок після школи, - пояснив той.
- Ми обов'язково прийдемо на гру, - сказав Грег.
- Ми прийдемо подивитися, як ти вправний атлет, - додала Шері.
- Її хобі було дражнити Пташку.
- На якій позиції ти граєш? - запитав Грег.
- Водоносом, - спробував пожартувати Майкл.

Ніхто не засміявся. Жарти Майкла завжди не мали успіху.

Пташка знизав плечима.

- Ще не знаю. Перед грою скажуть. А чому ти не граєш, Грегу?

З його великими плечима і м'язистими руками й ногами, Грег був природженим спортсменом в групі. Він був світловолосий і вродливий, з блискучими сіро-зеленими очима і широкою, доброзичливою посмішкою.

- Мій брат, Террі, мав записати мене, але він забув, - сказав Грег, скорчивши огидне обличчя.

- До речі, а де Террі? - запитала Шері. Вона була трохи закохана в старшого брата Грега.

- Він влаштувався на роботу щосуботи й після школи. Морозиво продає у Дайрі Фриз, - сказав їй Грег.

- Ходімо тоді в Дайрі Фриз! - з ентузіазмом вигукнув Майкл.

- У нас немає грошей, пам'ятаєш? - похмуро сказав Пташка.

- Може Террі дасть нам безплатні ріжки морозива, - сказав Майкл, з надією дивлячись на Грега.

- Так. Безплатні ріжки легко. Але без морозива, - сказав йому Грег. - Ти ж знаєш, який супер чесний мій брат.

- Це так жалюгідно, - поскаржилася Шері, дивлячись на малинівку, що стрибала через тротуар. - Жалюгідно просто стояти й говорити про те, як нам нудно.

- Можемо сидячі говорити про те, як нам нудно, - запропонував Пташка, скрививши рот у дурнувату напівпосмішку, яка завжди з'являлася, коли він жартував.

- Давайте хоч пройдемося, чи пробіжимося. Будь-що, аби не просто стовбичити, - наполягала Шері. Вона пройшла через галявину і почала йти, балансуючи своїми білими кросівками на високій підошві по краю бордюру, розмахуючи руками, наче акробатка.

Хлопці пішли за нею, наслідуючи її в імпровізованій грі. Всі балансували на краю бордюру, коли йшли.

З-за сусідської огорожі вискочив допитливий кокер-спанієль, голосно дзявкаючи. Шері зупинилася, щоб погладити його. Пес, люто виляючи обрубком хвоста, кілька разів лизнув її руку. Потім втратив інтерес і знову зник у живоplotі.

Четверо друзів продовжили йти кварталом, граючись, намагаючись збити один одного з бордюру, коли йшли. Вони перейшли вулицю і пішли далі повз школу.

Кілька хлопців кидали м'ячі в кошик, а маленькі діти ганяли м'яча на бейсбольному майданчику, але нікого з них вони не знали.

Дорога вигиналася вбік від школи. Вони йшли нею повз знайомі будинки.

Потім, одразу за невеликою лісосмугою, всі зупинилися і подивилися на похилу галявину, на якій траву не косили тижнями або навіть місяцями. Звідусіль стирчали високі бур'яни, чагарники були пошарпані й зарослі.

На вершині галявини, майже сховавшись у тіні величезних старих дубів, розкинувся великий напівзруйнований будинок. Колись цей будинок був величним. Він був вкритий сірою черепицею, триповерховий, із загратованим ганком, похилим червоним дахом і високими димарями з обох боків. Але розбиті вікна на другому поверсі, потріскана, побита негодами черепиця, голі місця на даху та віконниці, що вільно висіли поруч із заляпанними пилом вікнами, свідчили про занедбаність будинку.

Усі в Пітс Лендінгу називали його будинок Коффмана.

«Коффман» - так було написано на поштової скриньці, що нахилилася на зламаному стовпі перед будинком. Але будинок був занедбаний роками. І люди любили розповідати дивні історії про будинок: історії про привидів і дикі казки про вбивства та моторошні речі, які там відбувалися. Швидше за все, жодна з них не була правдою.

- Агов, здається я знаю, чим ми можемо розважитися, - сказав Майкл, дивлячись на будинок, занурений у тінь.

- Що? Ти про що? - насторожено запитав Грег.

- Ходімо до будинку Коффманів, - сказав Майкл і почав пробиратися через зарослу бур'янами галявину.

- Пффф! Ти з глузду з'їхав? - озвався Грег, поспішаючи його наздогнати.

- Ходімо всередину, - сказав Майкл. Його блакитні очі ловили відблиски вечірнього сонця, що проникало крізь високі дуби. – Ми ж хотіли пригод. Чогось захоплюючого! Ходімо, подивимось, що там!

Грег завагався, але все ж ступив в будинок. Холодний мороз пробіг по його спині.

Перш ніж він зміг щось сказати, темна фігура вискочила з тіні високих бур'янів і накинулась на нього!

Грег аж впав на землю.

- Ааа! - закричав він. Але одразу почув що інші сміються.

- Це той тупий кокер-спанієль! - крикнула Шері. - Він ішов за нами!

- Йди додому, песику. Йди додому! - Пташка відштовхнув собаку.

Пес підбіг до бордюру, розвернувся і витріщився на них, люто виляючи куцим хвостом. Відчуваючи збентеження від того, що він так злякався, Грег повільно звівся на ноги очікуючи, що друзі й далі будуть потішатися над ним. Але всі задумливо дивилися на будинок Коффманів.

- Так, Майкл має рацію, - сказав Пташка і лягнув Майкла по спині, так сильно, що той аж здригнувся.

Майкл повернувся, щоб вдарити його у відповідь.

- Подивімось, як воно там.

- Нізашо, - сказав Грег, відступаючи. - Я маю на увазі, що це місце трохи моторошне, ви що не бачите?

- І що? - Шері кинула йому виклик, приєднавшись до Майкла і Пташку, які повторили її питання.

- І що?

- Ну... я не знаю, - відповів Грег. Йому не подобалося бути найрозумнішим у групі. Всі завжди сміялися з розсудливого. Звісно крутіше бути диким і божевільним. Але якимось чином він завжди опинявся розсудливим.

- Не думаю, що нам варто туди заходити, - сказав він, дивлячись на занедбаний старий будинок.

- Ти що боязливе курча? – почав дражнитись Пташка.

- Ціпля, ціпля! - Майкл приєднався до нього.

Пташка почав голосно кудкудакати, засунувши руки під пахви й махаючи руками. З його очима-намистинками й дзьобатим носом він реально був схожий на курча.

Грег не хотів сміятися, але нічого не міг вдіяти. Пташка завжди змушував його сміятися. Кудкудакання і ляскання, здавалося, поклато край розмові. Вони стояли біля розбитих бетонних сходів, що вели до загратованого ганку.

- Поглянь. Вікно біля вхідних дверей розбите, - сказала Шарі. - Можна просто простягнути руку і відчинити.

- Крутяк, - з ентузіазмом сказав Майкл.

- Ми справді це зробимо? - запитав Грег, як найрозумніший з них. - Я маю на увазі... а як же Спайді?

Спайді це дивакуватий чоловік років п'ятдесяти-шістдесяти, якого часто бачили, коли той ховався по місту. Він був повністю вдягнений у чорне і пересувався на довгих, худих ногах. Він скидався на чорного павука, тому всі діти й називали його Спайді.

Скоріш за все, він був безхатченком або бродягою. Але конкретно ніхто нічого про нього не знав. Ні звідки він прийшов, де жив. Але багато дітей бачили, як він вештався біля будинку Коффманів.

- Може, Спайді не любить відвідувачів, - застеріг Грег.

Але Шері вже простягала руку крізь розбиту шибку, щоб відімкнути вхідні двері. Після невеликих зусиль вона повернула латунну ручку, і важкі дерев'яні двері відчинилися.

Один за одним всі увійшли до будинку. Грег неохоче пішов за ними.

Усередині будинку було темно. Лише вузькі промені сонячного світла просочувалися крізь густі дерева перед будинком, створюючи бліді кола світла на витертому коричневому килимі під ногами.

Підлога закрипіла, коли Грег і його друзі проходили повз майже порожню вітальню. Там були лише перекинуті коробки з продуктового магазину біля однієї стіни.

«Меблі Спайді?» подумав про себе Грег.

На килимі у вітальні, такому ж пошарпаному, як і у вітальні, була темна овальна пляма в

центрі. Грег і Пташка, зупинились у дверях, помітивши її одночасно.

- Думаєш, це кров? - спитав Пташка. Його крихітні оченята загорілися від хвилювання.

Грег відчув холодок на потилиці.

- Скоріш кетчуп, - відповів він. Пташка засміявся і сильно лягнув його по спині.

Шері та Майкл досліджували кухню. Вони дивилися на вкритий пилом стіл, коли Грег і Пташка підійшли до них ззаду. Вони одразу побачили те, що привернуло їхню увагу. Дві товсті сірі миші стояли на столі, дивлячись на Шері та Майкла.

- Вони милі, - сказала Шері. - Виглядають, як миші з мультфільмів.

Звук її голосу змусив двох гризунів побігти вздовж столу, навколо раковини й зникли з поля зору.

- Вони огидні, - сказав Майкл, скорчивши обличчя. - Та і це були щури, а не миші.

- У щурів довгі хвости. У мишей не такі, - сказав йому Грег.

- Це точно були щури, - пробурмотів Птах, проштовхуючись повз них у коридор. Він зник у передній частині будинку.

Шері потягнулася і відкрила шафку над прилавком. Пусто.

- Напевно Спаді рідко користується кухнею, - сказала вона.

- Ну, я й не думав, що він майстер-шеф, - пожартував Грег.

Він пішов за нею в довгу, вузьку їдальню, таку ж пусту й запилену, як і інші кімнати. Зі стелі все ще звисала низька люстра, така коричнева від пилу, що неможливо було побачити, що вона скляна.

- Схоже на будинок з привидами, - тихо сказав Грег.

- Буууу, - відповіла Шері.

- Тут немає на що дивитися, - покаржився Грег, йдучи за нею до темного коридору. - Хіба що ти кайфуєш від пилу.

Раптом гучний тріск змусив його підстрибнути.

Шері розсміялася і стиснула його плече.

- Що це було? - вигукнув він, не в змозі придушити свій страх.

- Старі будинки часто роблять такі речі, - сказала вона. - Видають звуки без жодної причини.

- Думаю, нам треба йти, - наполягав Грег, знову збентежений тим, що поводить так налякано. - Просто тут нудно.

- Навпаки. Це навіть цікаво - бути там, де нас не повинно бути, - сказала Шері, зазирнувши в темну, порожню кімнату. - Можливо, колись це був кабінет.

- Мабуть, - невпевнено відповів Грег.

Вони наштовхнулися на Майкла.

- Де Пташка? - запитав Грег.

- Здається, він спустився до підвалу, - відповів Майкл.

- Що? У підвал?

Майкл вказав на відчинені двері праворуч від коридору.

- Там сходи.

Вони втрьох ступили на сходи й зазирнули вниз у темряву.

- Пташка?

Звідкись із глибини підвалу до них долетів його жахливий крик.

- Допоможіть! Воно схопило мене! Хто-небудь, будь ласка, допоможіть! Воно схопило мене!

- Воно схопило мене! Воно схопило мене!

На звук переляканих криків Пташки, Грег проштовхнувся повз Шері та Майкла, які застигли з розкритими від жаху ротами. Практично злітаючи вниз по крутих сходах, Грег гукнув свого друга.

- Я йду, Пташко! Що сталося?

Його серце калатало. Грег зупинився внизу сходів, кожен м'яз напружений від страху. Очі відчайдушно шукали крізь димчасте світло, що лилося з підвальних вікон під самою стелею.

- Пташко?

Він був унизу. Зручно вмовстився на перекинутому металевому сміттєвому баку, схрестивши ноги, з широкою посмішкою на його «пташиному» обличчі.

- Повівся, - тихо сказав він і вибухнув сміхом.

- Що таке? Що сталося? - почувлися перелякані голоси Шері та Майкла.

Вони спустилися вниз по сходах і зупинилися біля Грега. Їм знадобилося лише кілька секунд, щоб оцінити ситуацію.

- Ще один дурний жарт? - запитав Майкл, його голос все ще тремтів від страху.

- Пташко, ти знову нас розігруєш? - запитала Шері, хитаючи головою.

Насолоджуючись моментом, той розплився у своїй особливій напівпосмішці.

- Ви, панове, занадто довірливі, - продовжив він.

- Але, Дагу... - почала Шері. Вона називала його Дагом лише тоді, коли сердилася на нього. – Чув історію про хлопчика який постійно кричав «вовки»? А як колись щось погане трапиться, і тобі справді знадобиться допомога, а ми подумаємо, що ти просто жартуєш?

- Та що зі мною може статися? - самовдоволено відповів Пташка. Він підвівся і жестами показав на підвал. - Подивіться, тут внизу світліше, ніж нагорі.

Він мав рацію. Сонячне світло з заднього двору каскадом падало вниз через чотири довгі вікна на рівні землі, біля стелі підвалу.

- Я все ще думаю, що нам треба забиратися звідси, - наполягав Грег, його очі швидко рухалися по великій, захаращеній кімнаті. За перекинутим сміттєвим баком стояв імпровізований стіл, зроблений з листа фанери, на якому стояли чотири бляшанки з-під фарби. Майже плаский матрац, брудний і заляпаний, лежав біля стіни, а в ногах лежала вицвіла вовняна ковдра, складена вдвічі.

- Тут, мабуть, живе Спайді! - вигукнув Майкл.

Пташка продирався крізь купу порожніх коробок з-під їжі, які були розкидані по всій підлозі. В основному це були дешеві магазинні обіди.

- Гей, ніхто не зголоднів? - вигукнув він.

- Де Спайді їх розігріває?

- Може, він їсть їх замороженими, - припустила Шері. - Ну, знаєш. Як морозиво.

Вона підійшла до високої дубової шафи й відчинила дверцята.

- Ого! Оце так! - вигукнула вона. - Погляньте!

Вона витягла хутряну шубу і накинула її на плечі.

- Шикарно! - повторила вона, кружляючи в старому пальто.

З іншого кінця кімнати Грег побачив, що шафа була набита старим одягом.

Майкл і Пташка поспішили приєднатися до Шері й почали витягати дивні штани кльош, пожовклі сукняні сорочки зі складками спереду, краватки завширшки десь сантиметрів 30, яскраві шарфи та бандани.

- Гей, хлопці... - попередив Грег. - Вам не здається, що це може належати комусь?

Пташка розвернувся. Пухнастий червоний «удав» обмотався навколо його шиї та плечей.

- Так. Це костюми Спайді, - промовив він.

- Заціни цей капелюх, - сказала Шері, обертаючись, щоб показати яскравий фіолетовий крилатий капелюх, який вона натягнула.

- Гарно, - сказав Майкл, розглядаючи довгу синю накидку. - Цій речі, мабуть, щонайменше

двадцять п'ять років. Це неймовірно. Як хтось міг просто залишити це тут?

- Може, вони за ним повернуться? - припустив Грег.

Поки його друзі досліджували вміст шафи, Грег попрямував до іншого кінець великого підвалу. Дальню стіну займала піч, канали якої були вкриті густим павутинням. Частково приховані пічними каналами, Грег побачив сходи, які, ймовірно вели до заднього ходу. Дерев'яні полиці вздовж сусідньої стіни, захаращені старими банками з-під фарби, ганчір'ям, газетами та іржавими інструментами.

«Хто б тут не жив, він, мабуть, був справжнім майстром на всі руки» подумав Грег, оглядаючи дерев'яний робочий стіл перед полицями. До краю столу були притиснуті металеві лещата. Він повернув ручку, очікуючи, що губки лещат відкриються.

Але на його подив, коли повернулась ручка лещат, дверцята прямо над робочим столом відчинилися. Грег потягнув дверцята на себе, відкриваючи приховану полицю шафи.

На полиці лежала камера.

На якийсь момент Грег просто втупився поглядом в камеру.

Щось підказувало, що вона була захована не просто так.

Щось підказувало, що він не повинен до неї торкатися. Він повинен зачинити потаємні двері й піти геть.

Але Грег не міг протистояти цьому.

Хлопець простягнув руку і взяв камеру.

Дістати її було легко. Потім, на подив Грега, двері миттєво зачинилися з гучним стуком.

«Дивина» подумав він, крутячи камеру в руках.

Яке дивне місце, щоб залишити камеру. Навіщо комусь її сюди класти? Вона настільки цінна, що її сховали в потаємній шафці?

Грег жадібно оглянув камеру. Вона була великою і напрочуд важкою, з довгим об'єктивом.

Він дуже цікавився фотоапаратами. У нього був недорогий автоматичний фотоапарат, який робила непогані знімки. Але він відкладав свої кишенькові гроші, сподіваючись купити дійсно хорошу камеру з великою кількістю об'єтивів.

Грег любив розглядати журнали про фотоапарати, вивчати різні моделі, обирати ті, які він мріяв купити.

Іноді хлопець фантазував як подорожує світом, відвідує дивовижні місця, гірські вершини та джунглі. Він фотографував би все, що бачив, і став хотів відомим фотографом.

Його власний фотоапарат був поганий. Всі фотографії виходили або занадто темними або занадто світлими, а в очах у всіх були червоні крапки.

Грег замислився, чи ця камера справді хороша.

Піднісши видошукач до очей, він обвів поглядом кімнату. Він зупинився на Майклі, який був одягнений у два яскраво-жовті боа з пір'я і білий ковбойський капелюх. Майкл піднявся на верхні сходи, щоб всі бачили його красу.

- Стій! Зачекай! - закричав Грег, підходячи ближче і підносячи камеру до очей. – Давай я тебе сфотографую!

- Де ти це знайшов? - запитав Пташка.

- У цій штуці є плівка? - запитав Майкл.

- Не знаю, - відповів Грег. – Якраз перевіримо.

Притулившись до поруччя, Майкл прийняв, як він вважав, витончену позу.

Грег направив камеру вгору і навів фокус. Минуло трохи часу, перш ніж його палець знайшов кнопку спуску затвора.

- Гарзд, готовий? Скажи "сир"!

- Чедер, - сказав Майкл, посміхаючись до Грега, який стояв, притулившись до поруччя.

- Дуже смішно. Майкл, тобі треба стати коміком, - саркастично сказав Пташка.

Грег відцентрував Майкла в кадрі, а потім натиснув кнопку.

Камера клацнула і спалахнула.

Вона видала електронне дзижчання. Внизу відкрилася щілина, і звідти виліз пластиковий квадрат.

- Гей, це ж одна з тих камер з автоматичним проявленням, - вигукнув Грег.

Він витягнув квадрат й почав розглядати його.

- Дивись, зображення починає проявлятися!

- Дай подивлюся, - вигукнув Майкл, спираючись на поруччя.

Як тільки він почав спускатися сходами, усі почули гучний хрускіт.

Всі подивилися на джерело звуку - і побачили, як поруччя відірвалися, а Майкл перелетів через край.

- Нііііііііііііі! - закричав Майкл, падаючи на підлогу з розпростертими руками. За ним полетіли пір'яні удави.

Він перевернувся в повітрі, а потім сильно вдарився спиною об бетон. Його очі були широко розплющеними від подиву і переляку. Він спробував підвестися, але знову закричав.

- Моя щиколотка! Ой! Моя щиколотка! - Він схопився за пошкоджену ногу, а потім швидко

відпустив, голосно зойкнувши. Було занадто боляче торкатися до неї. – Оооо, моя щиколотка!

Все ще тримаючи камеру і фотографію, Грег кинувся до Майкла. Шері й Пташка зробили те ж саме.

- Треба когось покликати, - сказала Шері Майклу, який все ще лежав на спині, стогнучи від болю.

Аж тут вони почули скрип над головою.

Кроки. Над ними.

Хтось іще був у будинку.

І цей хтось наближався до підвальних сходів.

Кроки над головою стали гучнішими.

Друзі обмінялися переляканими поглядами.

- Нам треба забиратися звідси, - прошепотіла Шері.

Стеля знову заскрипіла.

- Гей, ви не можете залишити мене тут! - заскиглив Майкл. Він підтягнув себе до сидячого положення.

- Швидко вставай, - наказав Пташка.

Майкл насилу піднявся на ноги.

- Я не можу стояти на цій нозі!

На його обличчі відбилася паніка.

- Ми тобі допоможемо, - сказала Шері, повертаючи очі до Пташка. - Я візьму під одну руку. А ти з іншого боку.

Пташка слухняно подався вперед і обняв Майкла за плече.

- Гарзд, рушаймо! - прошепотіла Шері, підтримуючи Майкла з іншого боку.

- Але як ми виберемося звідси? - затамувавши подих, запитав Пташка.

Кроки стали ще гучнішими. Стеля заскрипіла під чієюсь вагою.

- Ми не можемо піднятися сходами, - прошепотів Майкл, спираючись на Шері й Пташку.

- Тут є ще одні сходи, - сказав Грег, показуючи в інший бік.

- Вони ведуть назовні? - запитав Майкл, стогнучи від болю в щиколотці.

- Напевно.

Грег повів їх туди.

- Тільки моліться, щоб двері не були замкнені ззовні.

- Ми молимося. Ми молимося! - вигукнув Пташка.

- Ми виберемося звідси! - сказала Шері, стогнучи під вагою Майкла.

Важко спираючись на Шері та Пташку, Майкл, шкутильгаючи, пішов за Грегом. Сходи вели до подвійних дерев'яних дверей на рівні землі.

- Я не бачу замка, - насторожено сказав Грег. - Будь ласка, хай вони будуть відчинені!

- Агов, хто там внизу? - почувся ззаду сердитий чоловічий голос.

- Це... це Спайді! - Майкл заїкнувся.

- Швидше! - скрикнула Шері, злякано підштовхуючи Грега. - Давай!

Грег поставив камеру на верхню сходинку. Потім він простягнув руку вгору і схопив за ручки подвійних дверей.

- Хто там внизу? - голос Спайді прозвучав ближче та зліше.

- Двері можуть бути замкнені ззовні, - прошепотів Грег, вагаючись.

- Просто штовхни їх, чоловіче! - благав Пташка.

Грег глибоко вдихнув і штовхнув з усієї сили.

Двері не відчинилися.

- Ми в пастці.

- І що тепер робити? - заскиглив Майкл.

- Спробуй ще раз, - простогнав Пташка. - Може, вони просто заклинили.

Він вислизнув з-під руки Майкла.

- Давай! Я допоможу тобі!

Грег посунувся, щоб звільнити Пташці місце.

- Готовий? - запитав він.

- Один, два, три - штовхай!

Обидва хлопчики щосили штовхнули важкі дерев'яні двері.

І вони відчинилися.

- Ось так! Тепер ми виберемося звідси! - радісно вигукнула Шері.

Взявши камеру, Грег понісся до виходу. Задній двір був таким же зарослий бур'янами, як і передній. Зі старого дуба впала величезна гілка. Вона лежала наполовину на дереві, наполовину на землі.

Якимось чином Пташка і Шері змогли витягнути Майкла по сходах на траву.

- Ти можеш йти? - запитав Пташка.

Все ще спираючись на них обох, Майкл неохоче опустив ногу на землю. Потім підняв її.

Потім знову опустив.

- Гей, а вже трохи краще, - здивовано сказав він.

- Тоді ходімо, - сказав Пташка.

Вони побігли до зарослого живоплоту, що облямовував бік двору. Майкл тепер уже сам, обережно ступаючи, намагався не відставати.

Потім, залишаючись у тіні живоплоту, вони обігнули будинок і вийшли на вулицю.

- Круто! - радісно вигукнув Пташка, коли вони вибрались. - У нас вийшло!

Задихаючись, Грег зупинився на узбіччі й повернувся до будинку.

- Дивіться! - крикнув він, вказуючи на вікно вітальні.

У вікні стояла темна фігура, притиснувши руки до скла.

- Це Спайді, - сказала Шері.

- Він просто дивиться на нас, - промовив Майкл.

- Дивно, - сказав Грег. - Забираймося звідси.

Вони не зупинялися, аж поки не дійшли до будинку Майкла. Це був розлогий будинок з червоного дерева в стилі ранчо, з тінистою галявиною перед будинком.

- Як твоя щиколотка? - запитав Грег.

- Вона значно краще. Навіть не дуже болить, - відповів Майкл.

- Чувак, ти міг загинути! - заявив Пташка, витираючи піт з чола рукавом футболки.

- Дякую, що нагадав мені, - промовив Майкл нервовим голосом.

- Добре, що у тебе є додатковий захист, - почав подразнитись Пташка.

- Замокни, - пробурмотів Майкл.

- Ну, ви ж хотіли пригод, - сказала Шері, притулившись спиною до стовбура дерева.

- Цей дядько, Спайді, точно дивний, - сказав Пташка, хитаючи головою.

- Ти бачив, як він на нас витріщався? - запитав Майкл. - Весь одягнений у чорне. Він був схожий на якогось зомбі абощо.

- Він нас бачив, - тихо промовив Грег, раптом відчувши, як його пройняв озноб страху. - Він бачив нас дуже чітко. Нам краще триматися якомога далі від того будинку.

- Чого б це? - запитав Майкл. - Це не його будинок. Він там просто спить. Ми можемо заявити на нього поліцію.

- Але якщо він справді божевільний, хтозна, що він може накоїти, - задумливо відповів Грег.

- Ой, він нічого не зробить, - тихо сказала Шері. - Спайді не хоче неприємностей. Він просто хоче, щоб йому дали спокій.

- Так, - швидко погодився Майкл. - Він не хотів, щоб ми чіпали його речі. Саме тому він так кричав і кинувся на нас.

Майкл нахилився, розтираючи щиколотку.

- Гей, а де моя фотка? - запитав він, випроставшись і повернувшись до Грега.

- Що?

- Не тупи. Фотографія, яку ти зняв. Фотоапаратом.

- А, точно, - Грег раптом усвідомив, що все ще міцно стискає камеру в руці. Він обережно поклав її на траву і поліз рукою до задньої кишені.

- Я поклав її сюди, коли ми почали тікати, - пояснив він.

- Ну що? Вдала фотка? - запитав Майкл.

Вони втрюх обступили Грега, щоб краще роздивитися знімок.

- Зачекай хвилинку! - вигукнув Грег, пильно вдивляючись у маленьку квадратну фотографію.

- Щось не так... Що за хрін?

Четверо друзів витріщилися на фотографію в руці Грега. Їх роти роззявилися від несподіванки.

Камера зловила Майкла в повітрі, коли він падав через зламані поруччя на підлогу.

- Що за фігня? - прошепотіла Шері.

- Ти ж зробив знімок до того, як я впав! - заявив Майкл, вихоплюючи фотографію з рук Грега, щоб роздивитися її зблизька. – Я точно пам'ятаю це!

- Значить ти неправильно пам'ятаєш, - сказав Пташка, зазираючи, щоб ще раз поглянути на фотографію через плече Майкла.

- Ти падав, чувак. Який чудовий екшн-кадр!

Він підняв камеру.

- Ти вкрав гарну камеру, Грегу!

- Я її не крав, - почав Грег. - Я маю на увазі, я не усвідомлював...

- Та я не падав! - наполягав Майкл, крутячи фотографію в руці, вивчаючи її з усіх боків. - Я позував, пам'ятаєш? У мене була велика, дурна посмішка на обличчі, і я позував.

- Я пам'ятаю цю дурнувату посмішку, - сказав Пташка, повертаючи камеру Грегу. – Але хіба у тебе є якийсь інший вираз обличчя?

- Ха-ха. Дуже смішно, Пташко, - пробурмотів Майкл. Він поклав фотографію в кишеню.

- Чортівня якась, - сказав Грег, глянувши на годинник. - Блін, мені вже час йти!

Він попрощався з іншими й попрямував додому. Післяобіднє сонце опускалося за ряди пальм, відкидаючи на тротуар довгі, химерні тіні.

Грег обіцяв матері, що до вечері прибере в кімнаті. А тепер він запізнився.

«Що це за машина на під'їзній доріжці?» запитав він себе, біжучи через сусідський газон до свого будинку.

Це був темно-синій універсал "Таурус". Абсолютно новий.

«Тато купив нову машину!» збагнув він. «Ніфіга собі!»

Грег зупинився, щоб помилуватися нею. Наклейка все ще була приклеєна до дверного скла. Він відчинив водійські дверцята, нахилився і понюхав вінілову оббивку.

«Ммммм. Запах нової машини.»

Потім знову глибоко вдихнув. Пахло так добре. Свіжим і новим.

Він щільно зачинив дверцята, оцінивши, з яким сильним звуком вони зачинилися.

«Офігенна машина!» схвильовано подумав він.

Він підніс камеру до очей і зробив кілька кроків назад.

«Я повинен це сфотографувати», подумав він. Щоб пам'ятати, якою була ця машина коли вона була зовсім новою.

Він рухався назад, поки не помістив у видошукач весь універсал. Потім натиснув на кнопку. Як і першого разу, камера голосно клацнула, з'явився спалах, і з електронним дзижчанням з дна виповзла квадратна непроявлена фотографія сіро-жовтого кольору.

Несучи камеру і знімок, Грег вбіг до будинку через парадні двері.

- Я вдома! - гукнув він. - Спускаюся за хвилину!

І поспішив вгору килимовими сходами до своєї кімнати.

- Грег? Це ти? Твій батько вже вдома, - покликала його мати знизу.

- Я знаю. Зараз спускаюся. Вибач, що запізнився! - крикнув Грег у відповідь.

Він вирішив, що краще сховати камеру. Якщо мама чи тато побачать її, вони захочуть дізнатися чия вона і де він її взяв. А Грег не зможе відповісти на ці запитання.

- Грегу, ти бачив нову машину? Ти скоро? - нетерпляче покликала його мати з підніжжя сходів.

- Іду! - крикнув він.

Його очі гарячково шукали, де б сховати камеру.

Під ліжком?

Ні. Мама може прибирати там і виявити його схованку.

Тоді Грег згадав про потаємний відсік в узголів'ї ліжка. Він знайшов його багато років тому, коли батьки купили йому новий спальний гарнітур. Він швидко запхав туди камеру.

Подивившись у дзеркало над комодом, Грег швидко розчесав своє світле волосся, однією рукою витер чорну пляму сажі зі щоки, і рушив до дверей.

Він зупинився на порозі.

Знімок машини. Куди ж він його поклав?

Минуло кілька секунд, перш ніж він згадав, що кинув його на ліжко. Зацікавившись як вона виглядає, він повернувся, щоб забрати фото.

- Що за х...

Він тихо вигукнув, дивлячись на знімок.

- Та що тут коїться? - розгубився Грег.

Він наблизив фотографію до обличчя.

Щось тут не так. Як таке взагалі може бути?

Синій універсал "Таурус" на фото був розтросчений. Виглядало так, ніби він потрапив у жахливу аварію. Лобове скло розбите. Метал покручений і погнутий. Двері з боку водія були вибиті.

Машина була вщент розбита!

- Це неможливо! - промовив Грег вголос.

- Грег, та де ти? - покликала його мати. - Ми всі голодні, а ти змушуєш нас чекати.

- Вибач, - відповів він, не в змозі відірвати очей від знімка. - Вже йду.

Він запхав фото у верхню шухляду комода і спустився вниз. Образ розбитої машини палахкотів у його свідомості.

Не вірячи собі, він перетнув вітальню і визирнув у вікно на під'їзну дорогу.

Там стояв універсал, виблискуючи в променях призахідного сонця. Блискучий та в ідеальному стані.

Він повернувся і пішов до їдальні, де вже сиділи його брат і батьки.

- Нова машина круто, тату, - сказав Грег, намагаючись викинути образ зі своїх думок.

Але він продовжував бачити покручений метал, обвалені водійські двері й розбите лобове скло.

- Після вечері, - радісно оголосив батько Грега, - я візьму вас усіх покататися на новій машині!

- Мммм. Яка смачна курка, мамо, - сказав брат Грега, Террі, жуючи під час розмови.

- Дякую за комплімент, - промовила місіс Бенкс, - але це телятина, а не курка.

Грег і його батько голосно розсміялися. Обличчя Террі стало яскраво-червоним.

- Ну, - сказав він, продовжуючи жувати, - це така чудова телятина, що на смак не гірша за курку!

- Не знаю, навіщо я взагалі намагаюся готувати, - зітхнула місіс Бенкс.

Батько змінив тему розмови.

- Як справи в магазині? - запитав він.

- У нас закінчилася ваніль сьогодні вдень, - відповів Террі, ламаючи виделкою маленьку картоплину й запихаючи її до рота. Він навіть не жував, а просто проковтнув її. - Люди були роздратовані через це.

- Не думаю, що зможу поїхати на прогулянку, - сказав Грег, дивлячись на свій обід, до якого майже не доторкнувся. - Я маю на увазі...

- Чому це раптом ні? - запитав його батько.

- Ну... - Грег шукав якусь відмазку. Йому потрібно було щось придумати, але в голові було порожньо.

Він не міг сказати їм правду.

Що він зробив знімок Майкла, і на ньому було видно, як Майкл падає. А через кілька секунд той насправді впав.

Тепер Грег сфотографував нову машину. На фото машина була розбита.

Грег не знав, що це означає. Але його раптом охопило сильне почуття жаху, страху, страху... він не знав чого.

Якесь неспокійне відчуття, якого раніше не було.

Але він не міг сказати їм нічого з цього. Це було надто дивно. Занадто божевільно.

- Я... планував піти до Майкла, - збрехав він, втупившись у свою тарілку.

- Що ж, просто подзвони йому і скажи, що побачитесь завтра, - сказав містер Бенкс, нарізаючи телятину. - Хіба це проблема?

- Нууу, також я не дуже добре себе почуваю, - продовжив Грег.

- Що сталося? - запитала місіс Бенкс з миттєвим занепокоєнням. - У тебе температура? Мені здалося, що ти трохи почервонів, коли прийшов.

- Ні, - панічно відповів Грег. - Ніякої температури. Я просто відчуваю себе втомленим і не дуже голодним.

- Можна я тоді візьму твою курку? Тобто телятину - нетерпляче запитав Террі. Він простягнув свою виделку через стіл і схопив їжу з тарілки Грега.

- Що ж, гарна поїздка може допомогти тобі відчувати себе краще, - сказав батько дивлячись на хлопця з підозрою. - Ну знаєш, трохи свіжого повітря. Можеш лягти на задньому сидінні, якщо хочеш.

- Але, тату... - Грег зупинився. Він використав усі відмовки, які тільки міг придумати.

Вони б ніколи не повірили, якби він сказав, що йому потрібно залишитися вдома і робити домашнє завдання в суботу ввечері!

- Ти поїдеш з нами! Крапка, - сказав містер Бенкс, все ще уважно вивчаючи Грега. - Ти так чекав, щоб я забрав цю машину.. Я справді не розумію що з тобою сьогодні коїться!

«Я теж» зізнався собі Грег. «Зовсім не розумію. Чому я так боюся їхати в новій машині? Та тому, що щось не так з цією дурнуватою камерою! Я поведжуся по-дурному!» подумав Грег, намагаючись позбутися почуття страху, яке вкрало його апетит.

- Гарзд, тату. Чудово, - сказав він, примусивши себе посміхнутися. - Я з вами.
- А є ще картопля? - запитав Террі.

- Нею так легко керувати, - сказав містер Бенкс, виїжджаючи на автостраду. – Ніби вона іграшкова, а не як справжнісінький універсал.
- Тут багато місця ззаду, тату, - сказав Террі, вмощуючись на задньому сидінні поруч із Грегом.
- Гей, дивись, тут є підставка для напоїв, яка висувається з панелі приладів! - вигукнула мати Грега. - Це дуже зручно!
- Вау! Так круто, мамо, - саркастично сказав Террі.
- Ну, у нас ніколи раніше не було підставки для напоїв, - відповіла місіс Бенкс. Вона повернулася до двох хлопчиків. - Чи пристебнуті у вас ремені безпеки? Вони працюють належним чином?
- Так. З ними все гаразд, - відповів Террі.
- Їх перевірили в автосалоні перед тим, як я взяв машину, - сказав містер Бенкс, сигналізуючи, щоб перелаштуватися в лівий ряд.
- Повз них проїхала вантажівка, виплюнувши за собою хмару вихлопних газів. Грег втупився у переднє вікно. Скло його дзерцят все ще було заклеєне заводською наклейкою. Містер Бенкс з'їхав з автостради на майже порожнє чотирисмугове шосе, яке вигиналося на захід. Сонце здавалося червоною кулею низько на горизонті на вугільно-сірому небі.
- Тату, витисни педаль до упору, - попросив Террі нахилиючись вперед, - подивимося, на що здатна ця машина.
- Містер Бенкс слухняно натиснув ногою на акселератор.
- Повільніше, - попередила мама. - Ти ж знаєш, що обмеження швидкості - п'ятдесят п'ять.
- Я просто перевіряю, - почав виправдовуватися містер Бенкс. – Ну знаєш, треба переконатися, що коробка передач не заїдає, або що.
- Грег витріщився на спідометр, що світився. Вони їхали під сімдесят миль.
- Повільніше! Я серйозно, - наполягала місіс Бенкс. - Ти поводишся, як божевільний підліток!
- Так я ж такий і є! - відповів містер Бенкс, сміючись. – Це так круто! - сказав він, імітуючи голос Террі та ігноруючи благання дружини пригальмувати.
- Вони з ревом пронеслися повз пару невеликих автомобілів на правій смузі. Фари машин, що рухалися їм назустріч, були яскравою білою плямою в темряві вечора.
- Гей, Грегу, ти страшенно тихий, - сказала його мати. - Ти добре себе почуваш?
- Так. Я в порядку, - тихо відповів Грег.
- Він хотів, щоб його батько скинув швидкість. Він зараз розігнався до сімдесяти п'яти миль.
- Ну як тобі, Грегу? - запитав містер Бенкс, кермуючи лівою рукою, а правою обмацував приладову панель. - Де вимикач світла? Треба увімкнути фари.
- Машина просто чудова, - відповів Грег, намагаючись звучати захоплено. Але він не міг позбутися страху, не міг викинути з голови фото понівеченої машини.
- Де цей дурний вимикач? Він же має бути десь тут, - сказав містер Бенкс.
- Поки він дивився на незнайому приладову панель, універсал звернув ліворуч.
- Тату, стережись! - закричав Грег.

Заревіли клаксони.

Потужний вибух повітря пронісся над універсалом, наче гігантська океанська хвиля штовхаючи його вбік.

Містер Бенкс повернув кермо праворуч.

Вантажівка з гуркотом промчала повз.

- Вибачте, - сказав батько Грега, дивлячись прямо перед собою, сповільнюючи швидкість до шістдесяти, п'ятдесяти п'яти, п'ятдесят...

- Я ж казала тобі зменшити швидкість, - вилаялася місіс Бенкс, хитаючи головою. - Ми могли загинути!

- Я просто намагався знайти світло, - пояснив він. - О, ось воно де. На кермі. Уявляєш?

Він увімкнув фари.

- Хлопці, з вами все гаразд? - запитала місіс Бенкс, повертаючись, щоб перевірити їх.

- Так. Ми цілі, - відповів Террі. Його голос звучав трохи приголомшено. Вантажівка пронеслась саме з його сторони машини.

- Зі мною теж все гаразд, - сказав Грег. - Тепер ми можемо повернутися назад?

- А ти не хочеш ще покататися? - запитав містер Бенкс, не в змозі приховати свого розчарування. - Я думав, що ми поїдемо до Санта-Клари. Зупинимось і купимо морозива чи ще чогось.

- Грег має рацію, - тихо сказала місіс Бенкс своєму чоловікові. - Досить на сьогодні, любий. Повертаймось.

- Вантажівка не під'їхала так близько, - заперечив містер Бенкс. Але він слухняно звернув з'їхав з шосе, і вони попрямували додому.

Пізніше, будучи в безпеці у своїй кімнаті, Грег дістав фотографію з комода і розглядав її. Це був новий універсал, водійський бік прогнувся, лобове скло розбите.

- Дивно, - сказав він вголос і поклав фотографію в потаємний відсік, де ховав камеру. - Безумовно, дивно.

Він витягнув фотоапарат зі схованки й покрутив його в руках.

Спробую ще раз, вирішив він.

Він підійшов до комода і націлився на дзеркало над ним.

«Сфотографую себе в дзеркалі» - подумав Грег.

Він підняв фотоапарат, але передумав.

Це не спрацює, зрозумів хлопець. Спалах відбиватиметься назад і зіпсує фотографію.

Тримаючи камеру в одній руці, він попрямував через коридор до кімнати Террі. Брат сидів за столом і щось друкував на клавіатурі комп'ютера, його обличчя купалося в блакитному світлі екрану монітора.

- Террі, можна тебе сфотографувати? - запитав Грег, простягаючи фотоапарат.

Террі надрукував ще трохи, а потім підняв очі від екрана.

- Гей, де ти взяв камеру?

- Е-е... Шері позичила, - швидко подумавши, відповів Грег. Він не любив брехати. Але йому не хотілося пояснювати Террі, як він і його друзі пробралися до будинку Коффманів і як він втік з камерою.

- Можна тебе сфотографувати? - ще раз запитав Грег.

- Від моєї пики лінзи лопнуть, - пожартував Террі.

- Я думаю, що він вже зламаний, - відповів йому Грег. - Тому я хочу випробувати його на тобі.

- Давай, - сказав Террі. Він висолопив язика і схрестив очі.

Грег клацнув затвором. Непроявлена фотографія вислизнула з прорізу спереду.

- Дякую. До зустрічі. - Грег попрямував до дверей.

- Стій, а мені що не можна подивитися? - гукнув йому вслід Террі.

- Там ще немає на що дивитись, - відповів Грег і поспішив через коридор до своєї кімнати.

Він сів на край ліжка. Тримаючи фотографію на колінах, він дивився на неї. Пильно

вдивлявся, як вона проявляється. Спочатку з'явилися жовті кольори. Потім з'явилися червоні, а за ними відтінки синього.

- Ого, - пробурмотів Грег, коли в полі зору з'явилося обличчя його брата. – Тут точно щось не так.

На фото очі Террі не були схрещені, а язик не висолопився.

Вираз обличчя був похмурий, переляканий. Він виглядав дуже засмученим.

Коли задній план потрапив у фокус, на Грега чекала ще одна несподіванка. Террі був не у своїй кімнаті. Він був на вулиці. На задньому фоні були дерева. І будинок.

Грег витріщився на будинок. Він виглядав таким знайомим.

«Це той будинок через дорогу від дитячого майданчика?»

Він ще раз подивився на переляканий вираз обличчя Террі. Потім сховав фотографію разом з камерою у потаємну нішу ліжка й зачинив її.

«Камера, мабуть, зламалася», вирішив він.

Це було найкраще пояснення, яке він міг придумати.

Лежачи в ліжку, дивлячись на мінливі тіні на стелі, він вирішив більше про це не думати.

Зламана камера не варта того, щоб про неї турбуватися.

У вівторок після школи Грег поспішав зустрітися з Шері на дитячому майданчику, щоб подивитися бейсбольну гру «Дитячої Ліги» Пташки.

Був теплий осінній день, сонце стояло високо в безхмарному небі. Трава на майданчику була свіжоскошена і наповнювала повітря своїм солодким запахом.

Грег перетнув траву і примружився на яскраве сонячне світло, шукаючи Шері.

Обидві команди розминалися по боках ромба, кричали й сміялися, долинали звуки м'ячів, що звук м'ячів, що потрапляли в рукавички, змагався з їхніми гучними голосами. Кілька батьків і кілька дітей прийшли подивитися на гру. Деякі стояли навколо, інші сиділи на низьких трибунах уздовж першої бази. Грег помітив Шері та помахав їй рукою.

- Ти приніс камеру? - нетерпляче запитала вона, підбігаючи до нього, щоб привітатися.

Він показав камеру.

- Чудово, - вигукнула вона, посміхаючись. Дівчина потягнулася за нею.

- Здається, вона зламалась, - сказав Грег, тримаючи камеру. - Фото просто виходять неправильними якимись. Це важко пояснити.

- Може, справа не в фотографіях. Може, справа у фотографіях, - підколола його Шері.

- А може, я наступний раз сфотографую, як ти їси бутерброд з оселедцем, - пригрозив Грег.

Він підніс камеру до очей і направив її на неї.

- Клацни, і я сфотографую, як ти з'їси цю камеру, - Шері в жартівливому тоні. Вона швидко підняла руку і вирвала фотоапарат з його руки.

- Навіщо вона тобі взагалі потрібна? - запитав Грег, роблячи невдалу спробу повернути її назад. Шері тримала камеру трохи далі від його простягнутої руки.

- Я хочу сфотографувати Пташку, коли він візьме в руки битку. Він виглядає так само як страус-охоронець.

- Я все чув!

Пташка з'явився поруч з ними, прикидаючись ображеним.

Він виглядав безглуздо у своїй накрохмаленій білій формі. Сорочка була завелика, а штани були надто короткими. Кашкет був єдиною річчю, яка підходила. Він був синій, зі срібним дельфіном над козирком і написом «ДЕЛЬФІНИ ПІТТС ЛЕННДІНГУ».

- Що це за назва "Дельфіни"? Тим паче для бейсбольної команди? - запитав Грег.

- Всі інші назви були зайняті, - відповів Пташка. - У нас був вибір між "Зефірами" і "Дельфінами". Ніхто з нас не знав, що таке "Зефір", тому ми вибрали "Дельфінів".

Шері оглянула його з ніг до голови.

- Може, вам, хлопці, варто грати у своїх піжамах.

- Дякую за підтримку, - відповів Пташка. Він помітив камеру і вихопив її у Шера. - Гей, ти принесла камеру. А в ній є плівка?

- Так. Гадаю, що так, - відповів Грег. - Дай подивлюся.

Він потягнувся до камери, але Пташка увернувся.

- Гей, ти хіба не збираєшся поділитися цією штукаю, Грег? - запитав він.

- Га? Що це ти маєш на увазі? - Грег знову потягнувся до камери, і знову Пташка відмахнувся від нього.

- Я маю на увазі, що ми всі ризикували життям у тому підвалі, щоб дістати її, чи не так? - сказав Пташка. - Ми всі повинні ділитися нею.

- Ну... - Грег не думав про це. - Мабуть, ти маєш рацію, Пташко. Але саме я той, хто її знайшов. Тож...

Шері вихопила камеру з рук Пташки.

- Я сказала Грегу принести її, щоб ми могли сфотографувати тебе, коли ти будеш грати.

- Як приклад хорошого спортсмена? - запитав Птах.

- Як поганий приклад, - сказала Шері.

- Ви просто заздрите, - відповів Пташка, насупившись, - тому, що я природжений спортсмен, а ви не можете перейти вулицю, не впавши на обличчя.

- Гей, Пташко, повернися в зграю! - гукнув один з тренерів з ігрового поля.

- Мені треба йти, - сказав Пташка, швидко махнув їм рукою і рушив риссю назад до своїх товаришів по команді.

- Ні, зачекай. Давай я швидко сфоткаю тебе, - сказав Грег.

Пташка зупинився, обернувся і став у позу.

- Ні, я зніму, - наполягала Шері.

Вона почала підносити камеру до очей, спрямовуючи її на Пташку. І коли вона підняла її, Грег схопився за камеру.

- Гей, дай я зніму!

В боротьбі хтось натиснув кнопку. Камера клацнула, а потім з'явився спалах. Вилізла ще не проявлена фотографія.

- Навіщо ти це зробив? - сердито запитала Шері.

- Вибач, - сказав Грег. - Я не хотів...

Вона витягла фотографію й тримала її в руці. Грег і Пташка підійшли ближче, щоб спостерігати за розвитком подій.

- Що це в біса таке? - вигукнув Пташка, пильно вдивляючись у маленький квадратик, у той час, як кольори яскравішали й набували форми.

- Ого! - вигукнув Грег.

На фото було видно, що Пташка розпластався непритомний на спині, з роззявленим ротом. Його шия була зігнута під страшним кутом, а очі міцно заплющені.

- Агов, що це за дурна камера? - запитав Пташка, вихопивши знімок з рук Шері. Він нахилив його з боку в бік, мружачись на нього. - Вона якась бракована чи щось таке.

- Дивно, - сказав Грег, хитаючи головою.

- Гей, Пташко, йди сюди! - гукнув тренер "Дельфінів".

- Іду! - Пташка віддав фотографію назад Шері й побіг до своїх товаришів по команді. Пролунали свистки. Обидві команди закінчили тренування і рясно попрямували до лавок вздовж третьої бази.

- Як це сталося? - запитала Шері у Грега, прикриваючи очі від сонця однією рукою, а іншою тримаючи фотографію близько до обличчя.

- Виглядає так, ніби Пташка лежить на землі, ніби його потяг збив. Але ж він стояв прямо перед нами!

- Я ні чорта не розумію. Справді не розумію, - задумливо відповів Грег. - Камера продовжує робити це.

Розгойдуючи камеру за тонкий ремінець, він пішов за Шері до тінистого місця біля трибун.

- Поглянь, як у нього зігнута шия, - продовжувала Шері. - Це ж просто жах.

- З камерою точно щось не так, - сказав Грег. Він почав розповідати їй про знімок нової машини, який він зробив, і про знімок свого брата Террі. Але вона перебила його, перш ніж Грег встиг договорити.

- І про фотографію Майкла. На ній він падає зі сходів ще до того, як він реально впав. Це дуже стрьомна фігня...

- Я знаю, - погодився Грег.

- Дай подивлюся, - сказала Шері й вирвала камеру з його рук. - Там плівка залишилась?

- Не знаю, - зізнався Грег. - Я не зміг знайти місце де її треба міняти, чи взагалі якісь отвори. Шері уважно оглянула камеру, крутячи її в руках.

- Тут ніде навіть назви не написано. Як можна здогадатися, заряджена вона чи ні?

Грег знизав плечима.

Розпочався бейсбольний матч. «Кардинали» (команда суперників), пробіглися, щоб зайняти свої позиції на полі.

Хлопчик на трибуні впустив бляшанку з газованою водою. Вона вдарилася об землю і розлилася, а дитина почала плакати. Повз проїжджав старий універсал, наповнений підлітками, його радіо ревіло на увесь.

- Так куди тут вставляється плівка? - нетерпляче запитала Шері.

Грег підійшов ближче, щоб ще раз оглянути камеру.

- Здається, ось тут, - сказав він, показуючи пальцем.

- Хіба задня частина не від'єднується?

Шері покрутила його.

- Ні, я так не думаю. Більшість цих камер з автоматичним проявленням завантажуються спереду.

Вона потягнула за задню кришку, але камера не відкрилася. Вона спробувала потягнути знизу. Також не пощастило. Повернувши камеру, вона спробувала зняти об'єктив. Той не зрушив з місця.

Грег забрав у неї камеру.

- Спереду немає жодної щілини чи отвору.

- Та що це взагалі за фотоапарат? - роздратовано запитала Шері.

- Е-е... подивимося.

Грег вивчив передню частину, оглянув верхню частину об'єктива, потім перевернув камеру і вивчив задню частину.

- Тут немає жодної торгової марки. Взагалі нічого немає.

- Як камера може не мати назви? - розлючено вигукнула Шері. Вона знов вихопила у нього камеру і ще раз уважно обдивилася її, мружачись від яскравого полуденного сонця.

Нарешті, вона повернула йому камеру, переможена.

- Ладно, Грегу. Твоя взяла. Ніяких назв. Жодних слів. Нічого. Дурнувата підробка в тебе, а не камера, - додала вона сердито.

- Стоп! Зачекай, - сказав їй Грег. - Це не моя камера, забула? Я її не купував. А стягнув її з будинку Коффманів.

- Що ж, давай хоча б з'ясуємо, як її відкрити й зазирнемо всередину, - сказала Шері. Перший відбивний «Дельфінів» підскочив до другого бейсмена. Другий беттер вибив тричі поспіль. Близько десятка глядачів голосно вигукували підбадьорюючи свою команду. Маленький хлопчик, який впустив свою газовану воду, продовжував плакати. Троє дітей проїхали повз велосипедах, махаючи друзям з команд, але не зупинились, щоб подивитися гру.

- Я намагався й намагався, але не можу зрозуміти, як її відкрити, - зізнався Грег.

- Дай мені, - сказала Шері й вихопила в нього камеру. - Тут має бути якась кнопка чи щось таке. Має ж бути якийсь спосіб її відкрити. Інакше це дуже тупо.

Коли вона не знайшла кнопки чи важеля, вона спробувала зняти задню стінку ще раз, підчепивши її нігтями. Потім спробувала відкрутити об'єктив, але той не піддавався.

- Чорта лисого я здамся, - сказала вона, зціпивши зуби. - Ця камера має відкритися. Повинна!

- Припини. Ти її просто зламаєш, - попередив Грег, тягнучись до неї.

- Зламаю? Як я можу його зламати? - засичала Шері. – Тут взагалі немає рухомих частин. Тут нічого не рухається!

- Це неможливо, - сказав Грег.

Скрививши обличчя, вона віддала йому камеру.

- Гарзд, я здаюся. Твоя черга, Грегу.

Він узяв камеру, почав підносити її до обличчя, потім зупинився.

Видавши низький крик здивування, його рот роззявився, а очі витріщилися прямо перед собою. Перелякана цим Шері повернулася, щоб простежити за його шокованим поглядом.

- О, ні!

Там, на землі, за кілька метрів за лінією першої бази, лежав Пташка. Він був розпластаний на спині, шия зігнута під дивним і неприродним кутом, очі міцно заплющені.

- Пташка! – закричала Шері.

У Грега перехопило подих. Він відчував, що задихається.

- Ох ти ж... – нарешті зміг вигукнути пронизливим, хрипким голосом.

Пташка не рухався.

Шері й Грег, біжучи пліч-о-пліч на повній швидкості, миттю опинились поруч з ним.

- Пташко! - Шері опустила на коліна біля нього. - Пташко?

Той розплющив одне око.

- Повелись, - тихо промовив він. На його обличчі з'явилася ота дивна напівпосмішка, і він вибухнув пронизливим сміхом.

Шері та Грегу знадобився деякий час, щоб прийти у себе. Вони обидва стояли з роззявленими ротами, дивлячись на свого друга, що реготав без упину.

Потім, коли серце почало сповільнюватися до нормального ритму, Грег нахилився, схопив Пташку обома руками й грубо підняв його на ноги.

- Я потримаю його, поки ти будеш бити, - сказав Грег звертаючись до Шері, і притримуючи Пташку ззаду.

- Та ну! Зав'яуйте з цим - запротестував Пташка, намагаючись вирватися з Грегової хватки.

- Тримай міцніше, - сказала Шері, посміхаючись.

- Ой! Гей, відпусти! Ну ж бо! Відпусти! - Пташка протестував, безрезультатно намагаючись звільнитися. - Ну ж бо! Та чого ж ви так? Це ж був просто жарт!

- Та ще і який смішний, - сказала Шері, грайливо штовхнувши Пташку в плече. – Ти ж просто комік, Пташко.

Той нарешті звільнився, сильно смикнувши себе за плече, і відбігав від них обох.

- Я просто хотів показати тобі, наскільки тупо перейматися через ту дурнувату камеру!

- Але, Пташко, - почав Грег.

- Вона просто зламалася, ось і все, - сказав хлопець, змахуючи травинки нещодавно скошеної трави зі своєї форми. - Ти думаєш, якщо на ньому видно, як Майкл падає зі сходів, то тут щось не так. Але ж це повна хрін!

- Я знаю це, - різко відповів Грег. - Але як ти це поясниш?

- Я ж казав тобі, чувак. Вона не працює. Зламана. Ось і все.

- Птах, швидко сюди! - гукнув голос, і рукавичка полетіла Пташкі в голову. Він зловив її, з усмішкою помахав Шері та Грегу і побіг до поля разом з іншими членами "Дельфінів".

Міцно тримаючи камеру в одній руці, Грег попрямував до трибун. Він і Шері сіли на кінець нижньої лавки.

Деякі глядачі вже втратили інтерес до гри й пішли геть. Кілька дітей забрали бейсбольний м'яч з поля і грали у власну гру за трибунами.

- Пташка такий мудень, - сказав Грег, не відриваючи очей від гри.

- Він налякав мене до смерті, - вигукнула Шарі. - Я справді думала, що з ним щось трапилось.

- Ну і клоун, - пробурмотів Грег.

Деякий час вони дивилися гру мовчки. Було не дуже цікаво. "Дельфіни" програвали з рахунком 12:3 у третьому іннінгу. Ніхто з гравців не дуже вирізнявся особливою майстерністю.

Грег сміявся, коли беттер "Кардиналів" відбив м'яч, який вилетів на поле прямо над головою Птаха.

- Це вже третій м'яч, який пролетів над його головою! - скрикнув Грег.

- Мабуть, він задумався про щось своє! - вигукнула Шарі, приєднуючись до сміху.

Вони обоє дивилися, як довгі ноги Пташки поспішають за м'ячем. На той час, коли йому вдалося наздогнати м'яч і підняти його до діаманта, «Кардинал» вже обігнув базу і забив. З трибун почулися гучні вигуки.

Ще кілька дітей зійшли з трибун, побачивши достатньо.

- Тут так спекотно, - сказала Шері, прикриваючи очі однією рукою. – А у мене ще купа

домашнього завдання. Хочеш піти?

- Я просто хочу побачити наступний іннінг, - сказав Грег, спостерігаючи за тим, як беттер замахується і не влучає по м'ячу. - На наступну подачу виходить Пташка. Я хочу залишитися й освистати його.

- А для чого ж ще існують друзі? - саркастично сказала Шері.

«Дельфінам» знадобилося багато часу, щоб зробити третій аут. Футболка Грега була просякнута потом, коли Пташка нарешті вийшов на початку четвертого іннінга.

Попри гучне освистування з боку Шері та Грега, йому вдалося пробити м'яч повз шорт-стопа і вибити сингл.

- Просто пощастило! - кричав Грег, роблячи долонями мегафон.

Пташка зробив вигляд, що не почув його. Він відкинув свій бейсбольний шолом, поправив кепку і трохи відбіг від першої бази. Наступний беттер замахнувся на першу подачу і відбив її.

- Ходімо, - закликала Шері, смикаючи Грега за руку. - Занадто спекотно. Я вмираю від спраги.

- Подивімося, чи Пташка...

Грег не закінчив речення.

Відбиваючий сильно вдарив по наступному м'ячу. М'яч гучно стукнув, коли відлетів від біти.

Десяток людей - гравців і глядачів - закричали, коли м'яч перелетів через діамант, пролетів по різкій лінії й врився в потилицю Пташки.

Грег з жахом спостерігав, як м'яч відскочив від хлопця і покотився на траву на полі. Очі Пташки широко розкрилися від розгубленості.

Він застиг на місці якусь коротку мить. Потім обидві його руки злетіли над головою, і він видав пронизливий крик, довгий і гучний, схожий на пронизливе іржання коня.

Його очі закотилися. Він опустився на коліна і вимовив ще один крик, цього разу м'якший.

Потім він впав, розпластавшись на спині, його шия була вигнута під неприродним кутом, з заплющеними очима.

Він не ворушився.

За лічені секунди обидва тренери та обидві команди вибігли до гравця, що впав, обступили його, утворивши навколо нього щільне коло.

- Пташко! Пташко! - Шері зістрибнула з трибун і почала бігти до кола переляканих глядачів. Грег рушив за нею, але зупинився, побачивши знайому постать, яка на повному ході перебігала вулицю.

- Террі! - вигукнув Грег.

Чому його брат прийшов на дитячий майданчик? Чому він не був на своїй позашкільній роботі в Дайрі Фриз?

- Террі? Що сталося? - запитав Грег.

Террі зупинився, задихаючись, піт стікав по його яскраво-червоному лобі.

- Я... біг... всю... дорогу, - зміг вимовити він.

- Террі, що сталося? - лячне відчуття підкралося до шлунку Грега.

Коли Террі наблизився, на його обличчі був такий самий переляканий вираз, як і на що й на фотографії, яку зробив Грег.

Той самий переляканий вираз. З тим самим будинком за його спиною через дорогу.

Знімок став реальністю. Так само як і знімок Пташки, що лежав на землі.

Горло Грега раптом стало сухим, як вата. Він зрозумів, що його коліна тремтять.

- Террі, що сталося? - тільки й спромігся вигукнути він.

- Тато, - сказав Террі, поклавши важку руку на плече Грега.

- Що тато?

- Ти повинен повернутися додому, Грегу. Тато потрапив у аварію.

- Аварію? - Голова Грега закрутилася. Слова Террі не мали для нього жодного сенсу.

- У новій машині, - пояснив Террі, знову поклавши важку руку на тремтяче плече Грега. -

Нова машина повністю розбита.

- Ох, - зітхнув Грег, відчуваючи слабкість.

Террі стиснув його плече.

- Ходімо. Поквапся.

Міцно тримаючи камеру в одній руці, Грег побіг за братом.

Вибігши на вулицю, він повернувся до дитячого майданчика, щоб подивитися, що відбувається з Пташкою.

Великий натовп все ще збирався навколо Птаха, закриваючи його від сторонніх очей.

«Але що це була за темна тінь за трибунами?» здивувався Грег.

Хтось, весь у чорному, ховався там.

Спостерігає за Грегом?

- Давай швидше! - закричав Террі.

Грег пильно дивився на трибуни. Темна фігура зникла з поля зору.

- Давай, Грегу!

- Я йду! - крикнув Грег і попрямував за братом.

Стіни лікарні були блідо-зелені. Уніформа медсестер, що снували яскраво освітленими коридорами, була білою. Плитка на підлозі під ногами Грега, коли він поспішав з братом до палати їхнього батька, була темно-коричневою з помаранчевими цятками.

Кольори.

Грег бачив лише розмиті кольори, невиразні форми.

Його кросівки шумно стукали по твердій кахельній підлозі. Він ледве чув їх за калатанням свого серця.

Розбита. Машина була вщент розбита.

Точнісінько як на знімку.

Грег і Террі завернули за ріг. Стіни в цьому коридорі були блідо-жовті.

Щоки Террі були червоними. Повз них пройшли двоє лікарів у лаймово-зелених хірургічних халатах.

Кольори. Лише кольори.

Грег кліпав, намагався бачити чітко. Але все проносилося повз нього надто швидко, надто нереально.

Навіть різкий лікарняний запах, цей «неповторний» аромат спирту, несвіжої їжі та дезінфікуючих засобів, не міг повернути його в реальність.

Потім двоє братів увійшли в кімнату батька, і все стало реальним.

Кольори зблякли. Зображення стали різкими й чіткими.

Їх мати схопилася з розкладного стільця біля ліжка.

- Привіт, хлопці. - вона стискала в руці серветку. Було видно, що вона плакала.

Вона примусила себе посміхнутися, але її очі були з червоними облямівками, щоки бліді й припухлі.

Зупинившись на порозі маленької кімнати, Грег привітався з матір'ю м'яким здавленим голосом. Потім його очі, тепер уже чітко сфокусовані, повернулися до батька.

У містера Бенкса була пов'язка, схожа на мумію, що закривала його волосся. Одна рука була в гіпсі. Інша лежала на боці й мала трубку, прикріплену трохи вище зап'ястя, з якої в руку капала темна рідина. Простирadlo було підтягнуте до грудей.

- Як справи, хлопці? - запитав батько. Його голос звучав туманно, ніби долинав здалеку.

- Тату... - почав Террі.

- З ним усе буде гаразд, - перебила його місіс Бенкс, побачивши перелякані погляди на обличчях синів.

- Я почувуюся чудово, - хмільно сказав містер Бенкс.

- Виглядаєш не дуже, - видавив з себе Грег, обережно підходячи до ліжка.

- Я в порядку. Справді, - наполягав батько. - Кілька зламаних кісток. І все.

Він зітхнув, а потім скривився від болю.

- Гадаю, мені просто пощастило.

- Тобі дуже пощастило, - швидко погодилася місіс Бенкс.

«У чому саме пощастило?» тихо дивувався Грег. Він не міг відірвати погляду від трубки, що стирчала в руці батька. Знову він подумав про фотографію машини. Вона стояла в його кімнаті вдома, захований у потаємному відділенні в узголів'ї ліжка.

На знімку було видно, що машина розбита вщент.

Чи повинен він розповісти їм про це? Він не міг вирішити. Чи повірять вони йому, якщо він розповість?

- Що у тебе зламано, тату? - запитав Террі, сідаючи на радіатор перед підвіконня, засунувши руки в кишені джинсів.

- Твій батько зламав руку і кілька ребер, - швидко відповіла місіс Бенкс. - І у нього невеликий струс мозку. Лікарі спостерігають за ним на предмет внутрішніх ушкоджень. Але поки що все гаразд.

- Мені пощастило, - повторив містер Бенкс. Він посміхнувся Грегу.

- Тату, я маю розповісти тобі про фото, яке я зробив, - раптом сказав Грег, говорячи швидко,

його голос тремтів від нервування. - Я сфотографував нову машину, і...

- Машина повністю розбита, - перебила його місіс Бенкс. Сидячи на краєчку розкладного стільця, вона потирала пальці, обводючи обручку по колу. Вона завжди так робила, коли нервувала.

- Я рада, що ви, хлопці, не бачили цього, - її голос застряг у горлі. Потім вона додала: - Це диво, що він не постраждав гірше.

- Це фото... - знову почав Грег.

- Пізніше, - різко сказала його мати. - Гаразд?

Вона багатозначно подивилася на нього.

Грег відчув, як його обличчя стало гарячим.

«Це важливо!» лиш подумав він.

Потім він вирішив, що вони, мабуть, все одно йому не повірять. Хто ж повірить у таку божевільну історію?

- А машину можна буде відновити? - запитав Террі.

Містер Бенкс обережно кивнув.

- Я повинен зателефонувати в страхову компанію, - сказав він.

- Я сама подзвоню їм, коли повернуся додому, - сказала місіс Бенкс. - Тобі в гіпсі важко буде набирати номер.

На це всі засміялися, нервовим сміхом.

- Мені хочеться спати, - сказав містер Бенкс. Його очі були напівзаплющені, голос приглушений.

- Це через знеболювальне, яке тобі дали лікарі, - сказала йому місіс Бенкс. Вона нахилилася вперед і поплескала його по руці. - Поспи трохи. Я повернуся за кілька годин.

Вона підвелася, все ще вовтузячись з обручкою, і першою рушила до дверей.

- Бувай, тату, - в унісон сказали Грег і Террі.

Їхній батько пробурмотів у відповідь. Вони вийшли слідом за матір'ю за двері.

- Так що сталося? - запитав Террі, коли вони проходили повз медпункт, а потім довгим блідо-жовтим коридором. - Я маю на увазі нещасний випадок.

- Якийсь хлопець проїхав на червоне світло, - сказала місіс Бенкс, її очі з червоними облямітками дивилися прямо перед собою. - Він врізався прямо в машину твого батька. Сказав, що у нього гальма не працювали.

Вона похитала головою, в куточках її очей з'явилися сльози.

- Я не знаю, - сказала вона, зітхаючи. - Я просто не знаю, що сказати. Слава Богу, що з ним все буде гаразд.

Вони повернули в зелений коридор, йдучи пліч-о-пліч. Кілька людей терпляче чекали на ліфт у дальньому кінці коридору.

Грег знову зловив себе на думці про знімки, які він зробив за допомогою дивною камерою. Спочатку Майкл. Потім Террі. Потім Пташка. Потім його батько.

На всіх чотирьох фотографіях було щось жахливе. Щось жахливе, що ще не сталося.

А потім всі чотири фотографії стали реальністю.

Грег відчув озноб, коли двері ліфта відчинилися і невеликий натовп рушив уперед, щоб втиснутися всередину.

«Що за чортівня з тією камерою?» - запитав він себе.

Вона показує майбутнє?

Чи вона сама створює все погане що зображається на фото?

- Так. Я знаю, що з Пташкою все гаразд, - сказав Грег у телефонну слухавку. - Я бачив його вчора. Йому пощастило. Справді пощастило. У нього не було струсу мозку або чогось подібного.

На іншому кінці дроту - в сусідньому будинку - Шері погодилася, а потім повторила своє прохання.

- Ні, Шері. Я реально не хочу цього робити, - рішуче відповів Грег.

- Принеси, - повторила Шері. - Це мій день народження.

- Я не хочу брати камеру. Це погана ідея. Справді, - сказав їй Грег.

Це було на наступних вихідних. Суботній день. Грег вже майже вийшов за двері, по дорозі на день народження Шері, коли задзвонив телефон.

- Привіт, Грегу. Чому ти ще не на вечірці? - запитала Шері, коли він підбіг, щоб підняти слухавку.

- Тому, що я розмовляю з тобою телефоном, - різко відповів Грег.

- Тоді захопи камеру, добре?

Грег не дивився на камеру і не виймав її зі схованки відтоді, як стався нещасний випадок з його батьком.

- Я не хочу її брати, - наполягав він, попри настирливі вимоги Шері. - Хіба ти не розумієш, Шері? Я не хочу, щоб хтось ще постраждав.

- О, Грегу, - сказала вона, розмовляючи з ним, наче з трирічною дитиною. - Ти ж в це віриш, чи не так? Ти ж не віриш, що камера може завдати шкоди людям?

Грег на мить замовк.

- Я не знаю, у що я вірю, - сказав він нарешті. - І тільки знаю, що спочатку Майкл, потім Пташка...

Грег важко проковтнув.

- І я бачив сон, Шарі. Минулої ночі.

- Га? Що за сон? - нетерпляче запитала Шарі.

- Справа була в камері. Я всіх фотографував. Всю свою сім'ю. Маму, тата і Террі. Вони смажили барбекю. На задньому дворі. Я тримав камеру. І повторював: «Скажи сир, скажи сир», знову і знову. І коли я подивився у камеру, вони посміхалися мені, але... вони були скелетами. Усі вони були скелетами. Їхньої шкіри не було, і...

Голос Грега обірвався.

- Який дурний сон, - сказала Шері, сміючись.

- Але саме тому я не хочу брати з собою камеру, - наполягав Грег. - Я думаю...

- Візьми її, Грег, - перебила вона. - Це не тільки твоя камера, ти ж знаєш. Ми всі четверо були в будинку Коффманів. Вона належить нам усім чотирьом. Візьми її.

- Але навіщо, Шері? - запитав Грег.

- Просто для приколу, ось і все. Вона робить такі дивні знімки.

- Це точно, - пробурмотів Грег.

- Я не придумала більше ніяких розваг для вечірки, - сказала йому Шері. - Я хотіла взяти напрокат якийсь страшний фільм, але мама каже, що ми повинні піти на вулицю. Вона не хоче, щоб її дорогоцінний будинок був зіпсований. Тож я подумала, що ми могли б сфотографувати всіх цією дивною камерою. Ну, знаєш. Подивитись, які чудні фотки вийдуть.

- Шарі, я справді не хочу...

- Принеси, - наказала вона. І поклатла слухавку.

Грег довго стояв, втупившись у слухавку, важко думаючи, намагаючись вирішити, що робити.

Потім поклав слухавку на місце і неохоче попрямував до своєї кімнати. З голосним зітханням він витягнув камеру зі схованки в узголів'ї ліжка.

- Це ж день народження Шарі, врешті-решт, - промовив він у голос до себе.
Його руки тремтіли, коли він підіймав камеру. Він зрозумів, що боїться цього.
«Я не повинен цього робити», подумав він, відчуваючи важкий вузол страху внизу живота.
«Я знаю, що не повинен цього робити!»

- Як справи, Пташко? - покликав Грег, пробираючись через внутрішній дворик, викладений плитняком.
- Краще не буває, - відповів той, даючи другові «п'ять».
- Єдина проблема в тому, це те, що відтоді, як м'яч потрапив у мене, - продовжував Пташка, насупившись, - час від часу я починаю... кудкудакати, як курка!
- Він сплеснув руками й почав ходити по подвір'ю, кудкудакаючи на все горло.
- Гей, пташко, йди неси яйце! - крикнув хтось, і всі засміялися.
- Пташка знову за своє, - сказав Майкл, хитаючи головою. Він дружньо поплескав Грега по плечу. Майкл, з рудим нечесаним волоссям, був одягнений у вицвілі джинси й гавайську спортивну сорочку у квіточку, на три розміри більшу за нього.
- Де ти взяв цю сорочку? - запитав Грег, тримаючи Майкла на відстані витягнутої руки за Майкла за плечі, щоб помилуватися нею.
- Сам зшив зі старої скатертини, - відповів Пташка, все ще сплескуючи руками.
- Мені його подарувала бабуся, - сказав Майкл, насупившись.
- Це ж авторський хенд-мейд, - перебив Пташка. Одного жарту йому було замало.
- Але чому ти її вдягнув? - запитав Грег.
- Майкл знизав плечима.
- Все інше було брудним.
- Пташка нахилився, підняв з газону маленьку грудочку бруду і втер її Майклу на спину.
- Тепер і ця брудна, - заявив він.
- Ах ти ж... - Майкл відреагував з грайливою злістю, схопивши Пташку і штовхнувши його в огорожу.
- Ти приніс її?
- Почувши голос Шарі, Грег повернувся до будинку і побачив, як вона біжить через внутрішній дворик у його напрямку. Її чорне волосся було зібране в одну косу, а на ній був об'ємний шовковистий жовтий худі, що спадав на чорні спандексові легінси.
- Ти приніс її? - нетерпляче повторила вона. Браслет-оберіг, наповнений крихітними срібними дармовисами - подарунок на день народження - дзвенів на її зап'ясті.
- Так, - Грег неохоче підняв камеру.
- Чудово, - заявила вона.
- Я справді не хочу... - почав Грег.
- Можеш спершу сфотографувати мене, адже це мій день народження, - перебила його Шері.
- Ось так. Як тобі це? - вона стала у витончену позу, притулившись до дерева, закинувши руку за голову.
- Грег слухняно підняв камеру.
- Ти впевнена, що хочеш це зробити, Шері?
- Так. Швидше. Я хочу всіх сфотографувати.
- Але ж це, напевно, вийде дивно, - заперечив Грег.
- Я знаю, - нетерпляче відповіла Шері, утримуючи позу. - У цьому і є вся забава.
- Але, Шері...
- Майкла вирвало на сорочку, - почув він, як Пташка розповідає комусь байки біля живоплоту.
- Це не правда! - закричав Майкл.
- А як інакше зроби такі кольорові візерунки? - запитав Пташка.
- Грег почув гучний сміх, і все це на адресу Майкла.
- То ти сфотографуєш? - Шері закричала, тримаючись за стовбур дерева.
- Грег направив на неї об'єктив і натиснув кнопку. Камера задзиччала, і з'явився нерозгорнутий білий квадрат.
- Гей, а ми що єдині хлопці, яких ти запросила? - запитав Майкл, підходячи до Шері.
- Так. Тільки ви троє, - відповіла Шері. - І дев'ять дівчат.
- О ні, - Майкл скорчив гримасу.

- Сфотографуй Майкла наступним, - наказала Шері Грегу.
- Нізащо! - швидко відповів Майкл, піднявши руки, ніби захищаючись, відступаючи. -
Востаннє, коли ти фотографував мене цією штукою, я впав зі сходів.
Намагаючись втекти, Майкл наштовхнувся спиною на Ніну Блейк, одну з подруг Шері.
Вона відреагувала несподіваним вереском, потім грайливо штовхнула його, а він
продовжував відступати.
- Майкле, перестань. Це моя вечірка, - покликала його назад Шері.
- Що будемо робити? Це і всі розваги? - запитала Ніна з іншої половини двору.
- Я думала, що ми всі пофотографуємось, а потім пограємо в гру чи ще щось, - сказала їй
Шері.
- У гру? - підхопив Пташка. - Ти маєш на увазі «Пляшечку»?
Кілька дітей засміялися.
- «Правда або дія» - запропонувала Ніна.
- Точно. «Правда або дія»! - погодилося ще кілька дівчат.
- О, ні, - тихо застогнав Грег.
«Правда або дія» означала багато поцілунків і сором'язливих підліткових зізнань.
Дев'ять дівчат і лише троє хлопців. Це буде нелегко.
«Як Шері могла з нами так вчинити?» дивувався він.
- Ну що там з фото? Вийшло? - запитала Шері, хапаючи його за руку. - Дай подивлюся.
Грег так засмутився через те, що доведеться грати в «Правду або дію», що забув про знімок,
який був у нього в руці. Він підняв його, і вони обидва втупилися в нього.
- Де я? - здивовано запитала Шері. - Що ти фоткав? Мене ніде не видно!
- Як так? - Грег втупився в знімок. Там було те дерево. Але не було Шарі.
- Не може такого бути! Я направив камеру прямо на тебе. Я ретельно фокусував кадр, -
запротестував він.
- Ну, значить не дофокусував. Я не потрапила в кадр, - з розчаруванням відповіла Шері.
- Але, Шері..
- Я ж не невидимка, Грег. Я не вампір чи щось таке. Я можу бачити своє відображення в
дзеркалах. І я зазвичай з'являюся на фотографіях.
- Але подивись... - Грег пильно втупився у фотографію. - Ось дерево, до якого ти
притулилась. Ти можеш чітко бачити стовбур дерева. А це місце, де ти стояла.
- Але де я? - запитала Шері, голосно брязкаючи своїм браслетом-оберегом.
- Ладно-ладно, - вона вихопила у нього знімок і кинула його на траву. - Давай ще одну.
Швидше.
- Ну, добре. Але... - Грег все ще ламав голову над фотографією.
Чому на ній не було видно Шері?
Він нахилився, підняв знімок і запхав до кишені.
- Цього разу стань ближче, - наказала вона.
Грег підійшов на кілька кроків ближче, ретельно відцентрував Шері у видошукачі й клацнув
на кнопку. Квадратик виповз спереду. Шері підійшла і витягла фотографію з камери.
- Ця мала б краще вийти, - сказала вона, пильно вдивляючись у неї, коли кольори почали
темніти й набувати форми.
- Якщо ти справді хочеш сфотографувати всіх, нам треба взяти інший фотоапарат, - сказав
Грег. Його очі також були прикуті до знімка.
- Гей, я не вірю! - закричала Шері.
Вона знову була невидимою.
Дерево сфотографувалося чітко, в ідеальному фокусі. Але Шарі ніде не було видно.
- Ти мав рацію. Дурна камера зламана, - з розчаруванням сказала вона, передаючи
фотографію Грегу. - Забудь про це.
Вона відвернулася від нього і покликала інших.
- Агов, народ, «Правда або дія»!
Почулися вигуки та стогони. Шері повела їх до маленького лісу за своїм подвір'ям, щоб
пограти там.

- Більше усамітнення, - пояснила вона. Одразу за деревами була кругла галявина, ідеальне приватне місце.

Гра виявилася такою ж як і уявляв собі Грег. Серед хлопців лише Пташка, здавалося, насолоджувався грою.

«Він любить такі дурниці», подумав Грег із заздрістю.

На щастя, через трохи більше ніж пів години він почув, як місіс Вокер, мама Шері, покликала їх назад, щоб розрізати святковий торт.

- Як шкода, - саркастично сказав Грег. - Саме тоді, коли гра була в самому розпалі.

- Нам все одно треба вибиратися з лісу, - усміхнувся Пташка. - Майклова сорочка збуджує білок.

Сміючись і розмовляючи про гру, діти повернулися у внутрішній дворик, де на круглому столику з парасолькою чекав рожево-білий святковий торт із запаленими свічками.

- Я, мабуть, дуже погана мама, - пожартувала місіс Вокер, - якщо дозволила вам усім піти до лісу самим.

Дехто з дівчат засміявся.

Місіс Вокер, тримаючи в руці ніж для торта, озирнулася.

- А де Шері?

Усі перевели погляд на задній двір.

- Вона була з нами в лісі, - сказала Ніна місіс Уокер. - Хвилину тому.

- Агов, Шері! - покликав Пташка, приклавши долоні до рота, як мегафон.

- Земля викликає Шері! Час їсти торт!

Ніякої відповіді.

- Може вона зайшла в будинок? - запитав Грег.

Місіс Уокер похитала головою.

- Ні. Вона не заходила у внутрішній дворик. Вона все ще в лісі?

- Піду перевірю, - сказав їй Пташка. Вигукнувши ім'я Шері, він побіг до краю дерев в кінці двору. Потім він зник у деревах, продовжуючи кликати.

Через кілька хвилин Пташка з'явився, розгублено знизуючи плечима.

Її ніде не було.

Вони обшукали будинок. Передній двір. Знову ліс.

Але Шері ніде не було.

Грег сидів у затінку, притулившись спиною до стовбура дерева, поклавши камеру на землю і спостерігав за поліцейськими у синій формі.

Вони оточили задній двір, і можна було бачити, як вони низько нахилилися, обшукуючи все в лісі. Він чув їхні голоси, але не міг розібрати, що вони говорили. Їхні обличчя були цілеспрямованими, але спантелеченими.

Прибуло ще більше поліцейських, з похмурими обличчями. А потім ще.

Місіс Вокер зателефонувала чоловікові, щоб той повертався додому з гри в гольф. Вони сиділи, притиснувшись один до одного разом на брезентових стільцях у кутку внутрішнього дворику. Вони шепотілися один з одним, їхні погляди бігали по подвір'ю. Тримаючись за руки, вони виглядали блідими й стурбованими.

Всі інші вже пішли.

У внутрішньому дворіку все ще стояв накритий стіл. Іменинні свічки догоріли до кінця.

Синьо-червоний віск танув твердими калюжами на рожево-білій глазури, а торт залишився недоторканим.

- Ніяких слідів, - сказав Вокерам червонощокий поліцейський з біло-русявими вусами. Він зняв кашкета і почухав голову, відкриваючи коротке світле волосся.

- Хтось... забрав її? - запитав містер Вокер, все ще тримаючи дружину за руку.

- Ніяких ознак боротьби, - відповів поліцейський. - Взагалі ніяких слідів.

Місіс Вокер голосно зітхнула й опустила голову.

- Я просто не розумію.

Настала довга, болісна тиша.

- Ми продовжимо пошуки, - сказав поліцейський. - Я впевнений, що ми знайдемо... щось.

Він розвернувся і попрямував до лісу.

- О, привіт.

Він зупинився перед Грегом, дивлячись на нього так, ніби бачив його вперше.

- Ти ще тут, синку? Всі інші гості розійшлися по домівках, - він відкинув волосся назад і повернув на місце кепку.

- Так, я знаю, - відповів Грег, піднімаючи камеру на коліна.

- Я офіцер Ріддік, - сказав він.

- Так, я знаю, - тихо повторив Грег.

- Чому ти не пішов додому після нашої розмови, як інші? - запитав офіцер Ріддік.

- Напевно, я просто засмутився, - відповів Грег. - Я маю на увазі, що Шері - мій хороший друг, розумієте?

Він прочистив горло прокашлявшись.

- Крім того, я живу прямо он там, - він жестом показав головою на свій будинок по сусідству.

- Що ж, можеш вже іти додому, синку, - сказав офіцер Ріддік, похмуро дивлячись у бік лісу. - Ці пошуки можуть затягнутися надовго. Ми ще нічого не знайшли.

- Я знаю, - відповів Грег, потираючи долоню об задню стінку камери.

«І я знаю, що саме через цю камеру зникла Шері», подумав він, відчуваючи себе нещасним і наляканим.

- Щойно вона була тут. А наступної миті її вже не має, - сказав поліцейський, вивчаючи обличчя Грега, ніби шукаючи там відповіді чи якоїсь реакції.

- Так, - відповів Грег. - Це так дивно.

«Це бляха дивніше, ніж будь-хто може собі уявити!», подумав Грег.

Камера змусила її зникнути. Камера зробила це.

Спочатку вона зникла зі знімка.

Потім вона зникла в реальному житті.

«Камера зробила це з нею. Я не знаю як. Але вона це зробила!»

- Ви маєте щось ще сказати мені? - запитав офіцер Ріддік, поклавши руки на стегнах. Права рука була трохи вище потертої коричневої кобури з пістолетом.

- Ви щось бачили? Щось, що могло б дати нам підказку, допомогти нам? Щось, про що ти

забув розповісти мені раніше?

«Чи повинен я йому розповісти?» запитав про себе Грег. «Якщо я скажу йому про камеру, він запитас, де я її взяв. І мені доведеться сказати йому, що взяв її в будинку Коффманів. І у нас у всіх будуть неприємності за те, що ми туди вломилися. Але - велика справа. Шарі зникла. Зникла. Зникла. Це набагато важливіше Я повинен сказати йому», вирішив Грег. Але потім завагався.

«Якщо я скажу йому, він мені не повірить. Якщо я скажу йому, як це допоможе повернути Шері?»

- Ти виглядаєш дуже стурбованим, - сказав офіцер Ріддік, присідаючи навпочіпки поруч із Грегом у тіні. - Нагадай, як тебе звати?

- Грег. Грег Бенкс.

- Що ж, ти виглядаєш дуже стурбованим, Грегу, - тихо повторив поліцейський. - Чому б тобі не розповісти мені, що тебе турбує? Чому б просто не розповісти, що у тебе на думці? І думаю, тобі стане набагато легше.

Грег глибоко вдихнув і подивився на внутрішній дворик. Місіс Уокер закрила обличчя руками. Її чоловік схилився над нею, намагаючись її заспокоїти.

- Ну... - почав Грег.

- Продовжуй, синку, - м'яко сказав офіцер Ріддік. - Ти знаєш, де Шері?

- Це все через камеру, - вигукнув Грег. Він раптом відчув, як кров пульсує у скронях. Він глибоко вдихнув і продовжив. - Розумієте, ця камера дивна...

- Що ти маєш на увазі? - тихо запитав офіцер Ріддік.

Грег зробив ще один глибокий вдих.

- Я сфотографував Шері. Раніше. Коли я тільки прийшов. Я зробив два знімки. І вона була невидимою. На обох. Бачите?

Офіцер Ріддік заплющив очі, потім розплющив.

- Ні. Я не розумію.

- Шері була невидимою на фото. Все інше було на місці. Але її не було. Вона зникла на знімку, розумієте? А потім зникла по-справжньому. Камера... Вона бачить майбутнє, я думаю. Або через неї трапляються погані речі.

Грег підняв камеру, намагаючись передати її поліцейському.

Офіцер Ріддік не зробив жодної спроби взяти його. Він просто пильно дивився на Грега, його очі звузилися, вираз обличчя став жорсткішим.

Грег відчув раптовий удар страху.

«О, ні! Чому він так на мене дивиться? Що збирається зробити?»

Грег продовжував тримати камеру перед поліцейським. Але офіцер Ріддік швидко піднявся на ноги.

- Камера робить погані речі? - його очі впилися в очі Грега.

- Так, - відповів Грег. - Це не моя камера, розумієте? А кожного разу, коли я фотографую...

- Синку, досить, - м'яко сказав офіцер Ріддік. Він нахилився і поклав руку на тремтяче плече Грега.

- Я думаю, що ти дуже засмучений, Грег, - сказав він майже пошепки. - Я не звинувачую тебе. Це дуже засмучує всіх.

- Але це правда, - почав наполягати Грег.

- Я попрошу того поліцейського, - сказав офіцер Ріддік, показуючи на іншого, - провести тебе додому. І я попрошу його сказати твоїм батькам, що ти пережив дуже травмуючий досвід.

- Я знав, що ви мені не повірите, - сердито прошепотів Грег.

«Як я міг бути таким дурнем? Тепер він думає, що я якийсь божевільний!»

Офіцер Ріддік покликав поліцейського, що стояв збоку будинку біля живоплоту.

- Ні, все гаразд, - сказав Грег, швидко підвівся, стискаючи камеру в руці. - Я можу сам дістатися додому.

Офіцер Ріддік підозріло подивився на нього.

- Ти впевнений?

- Так. Я можу дійти сам.

- Якщо тобі буде що розповісти мені пізніше, - сказав офіцер Ріддік, опустивши погляд у камеру, - просто подзвони у відділок.

- Гаразд, - відповів Грег, повільно йдучи до передньої частини будинку.

- Не хвилюйся, Грег. Ми зробимо все можливе, - гукнув йому вслід офіцер Ріддік. - Ми знайдемо її. Прибери камеру і спробуй трохи відпочити, добре?

- Гаразд, - пробурмотів Грег.

Він поспішив повз Вокерів, які все ще тулилися разом під парасолькою на внутрішньому дворіку.

«Чому я був таким дурнем? Чому я сподівався, що той поліцейський повірить у таку дивну історію? Я навіть не впевнений, що сам у неї вірю!»

Через кілька хвилин він відчинив задні двері будинку і зайшов до себе на кухню.

- Є хто вдома?

Ніхто не відповів.

Він попрямував через задній коридор до вітальні.

- Є хто вдома?

Нікого.

Террі певно був на роботі. Його мати, мабуть, відвідувала батька в лікарні.

Грегу стало погано. Йому дуже не хотілося залишатися на самоті. Він дуже хотів розповісти їм про те, що сталося з Шері. Він дуже хотів поговорити з ними.

Все ще стискаючи камеру, Грег піднявся сходами до своєї кімнати.

Він зупинився у дверях, двічі моргнув, а потім з нього вирвався крик шоку.

Його книги були розкидані по всій підлозі. Покривало з ліжка було зірвано. Шухляди письмового столу були відкриті, а їхній вміст розкиданий по всій кімнаті. Настільна лампа лежала на підлозі. Весь його одяг був витягнутий з комода й шафи та розкиданий по всій кімнаті.

Хтось був у його кімнаті - і перевернув її догори дном!

«Хто міг це зробити? Хто міг так рознести мою кімнату?» запитав себе Грег, з жахом дивлячись на вчинений погром.

Він зрозумів, що знає відповідь. Знає, хто це зробив.

Хтось, хто шукав камеру. Хтось, хто відчайдушно хотів її повернути.

Спайді?

Моторошний дядько, одягнений у все чорне, жив у будинку Коффманів. Він був власником камери?

Так. Грег знав, що це зробив Спайді. Він стежив за Грегом, з-за трибун на грі дитячої ліги.

Він знав, що камера у Грега. І він знав, де Грег живе.

Ця думка була найжахливішою з усіх.

Він знав, де живе Грег.

Грег відвернувся від хаосу у своїй кімнаті, притулився до стіни коридору і заплющив очі.

Він уявив собі Спайді, темну постать, що так злісно повзе на своїх худорлявих лапках.

Він уявив його в будинку, в будинку Грега. У кімнаті Грега.

«Він був тут. Обнишпорив усі мої речі. Він розгромив мою кімнату!»

Грег відчував, що все переплуталося. Йому хотілося кричати від люті й волати про допомогу одночасно.

Але він був зовсім один. Ніхто його не почує. Ніхто не може йому допомогти.

«Що ж тепер? Що ж тепер робити?»

Раптом, притулившись до дверної рами, дивлячись на свою розгромлену кімнату, він зрозумів що повинен зробити.

- Привіт, Пташко, це я.

Грег тримав слухавку в одній руці, а іншою витирав піт з чола. Він ніколи в житті не прибирав так ретельно - і так швидко - за все своє життя.

- Вони знайшли Шері? - нетерпляче запитав Пташка.

- Я нічого не чув про це. Не думаю, - відповів Грег, обводячи очима кімнату. Майже все повернулося на круги своя. Він все поклав на місце, прибрав і вирівняв. Його батьки ніколи б не здогадалися б що тут сталося.

- Слухай, я дзвоню не через це, - сказав Грег, швидко говорячи в трубку. – Подзвони Майклу замість мене, добре? Зустрінемося на дитячому майданчику. Біля бейсбольного поля.

- Коли? Зараз? - запитав Пташка, прозвучавши розгублено.

- Так, - сказав йому Грег. - Ми повинні зустрітися. Це важливо.

- Вже майже час вечері, - запротестував хлопець. - Я не знаю, чи мої батьки...

- Це важливо, - нетерпляче повторив Грег. - Я повинен побачити вас, хлопці. Гаразд?

- Ну... можливо, я зможу вислизнути на кілька хвилин, - сказав Пташка, знизивши голос.

А потім Грег почув, як він крикнув матері: «Це ніхто, мамо! Я ні з ким не розмовляю! Ні з ким!»

«Боже, він просто геній відмазок!» саркастично подумав Грег. «Він ще гірший брехун, ніж я.»

А тоді він почув, як Птах знов відповідає мамі: «Я знаю, що розмовляю телефоном. Але я ні з ким таким не розмовляю. Тільки з Грегом»

- Мені треба йти, - сказав Птах.

- Подзвони Майклу, добре? - нагадав Грег.

- Так. Гаразд. Побачимося.

Грег поклав слухавку на місце, а потім прислухався, чи немає матері. Внизу тиша. Її все ще не було вдома. Вона напевно ще не знала про Шері. Він знав, що вона і його батько будуть дуже засмучені.

Майже так само, як і він сам.

Думаючи про свою зниклу подругу, він підійшов до вікна своєї спальні й подивився на сусіднє подвір'я. Воно вже було безлюдним.

Поліцейські роз'їхалися. Приголомшені батьки Шері, мабуть, зайшли до будинку.

Під широкою тінню великого дерева сиділа білка і люто гризла жолудь. Ще один жолудь лежав біля її ніг.

У кутку двора Грег побачив святковий торт, який все ще стояв на покинутому столі, всі місця були накриті, прикраси все ще стояли.

День народження для привидів.

Грег здригнувся.

- Шері жива, - сказав він вголос. - Вони знайдуть її. Вона жива.

Він знав, що йому тепер робити.

Змусивши себе відійти від вікна, він поспішив назустріч двом своїм друзям.

- Та ні за що, - гаряче сказав Пташка, притулившись до лавки на трибуні. - Ти що, з глузду з'їхав?

Розгойдуючи камеру за шнур, Грег з надією повернувся до Майкла. Але Майкл уникав погляду Грега.

- Я з Пташкою, - сказав він, не зводячи очей з камери.

Оскільки час був близький до обіду, майданчик був майже безлюдний. Кілька маленьких дітей гойдалися на гойдалках в іншому кінці майданчика. Двоє дітей каталися на велосипедах навколо футбольного поля.

- Я думав, що ви, хлопці, підете зі мною, - розчаровано сказав Грег. Він підняв кросівком грудку трави. - Я маю повернути цю штуку, - продовжив він. - Я знаю, що повинен це зробити. Я маю покласти її туди звідки її взяв.

- Нізащо, - повторив Пташка, хитаючи головою. - Я не повернуся до будинку Коффманів. Одного разу було достатньо.

- Боягузливе курча? - запитав Грег.

- Так, - швидко зізнався Птах.

- Ти не мусиш відносити її назад, - заперечив Майкл. Він підтягнувся збоку трибун, заліз на третій ярус сидінь, а потім опустився на землю.

- Що ти маєш на увазі? - нетерпляче запитав Грег, б'ючи ногою по траві.

- Просто викинь її, Грегу, - закликав Майкл, роблячи кидковий рух однією рукою. - Позбудься її. Викинь його кудись у смітник.

- Точно! Або залиш прямо тут, - запропонував Пташка. Він потягнувся до камери. - Дай її мені. Я сховаю її під сидіннями.

- Ти не розумієш, - сказав Грег, прибираючи камеру, щоб вона не потрапила до рук Птаха. - Просто викинути її не дасть ніякої користі.

- Чому ні? - запитав Пташка, ще раз пробуваючи забрати камеру.

- Спайді просто повернеться за нею, - гаряче відповів йому Грег. - Він повернеться до моєї кімнати, шукаючи її. Він прийде за мною. Я це знаю.

- А якщо нас спіймають, коли ми будемо її повертати? - запитав Майкл.

- Точно! Що, якщо Спайді буде там, у будинку Коффманів, і він нас зловить? - сказав Пташка.

- Ви не розумієте, - закричав Грег. - Він знає, де я живу! Він був у моєму будинку. Він був у моїй кімнаті! Він хоче свою камеру назад, і...

- Ану! Віддай її мені, - сказав Птах. - Нам не треба повертатися до того будинку. Він може знайти її прямо тут.

Він знову спробував схопити камеру.

Грег міцно тримався за ремінець і намагався не відпускати її. Але Пташка схопився за бічну частину камери.

- Ні! - закричав Грег, коли вона спалахнула. Пролунало дзижчання. Квадрат плівки вислизнув.

- Ні! - крикнув Грег до Пташки, в жаху дивлячись на білий квадрат, який почав проявлятися.

- Ти сфотографував мене!

Тремтячою рукою він витягнув знімок з камери.

Що на ньому буде зображено?

- Пробач, - сказав Птах. - Я не хотів...

Перш ніж він зміг закінчити своє речення, його перервав голос з-за трибун.

- Гей, що там у тебе?

Грег здивовано підняв очі від знімка, що проявлявся.

Двоє кремезних на вигляд хлопців вийшли з тіні, їхні вирази обличчя були суворими, а очі спрямовані на камеру. Він одразу впізнав їх - Джої Ферріс і Міккі Ворд - двоє дев'ятикласників, які тусувалися разом, завжди хизувалися та понтувалися, задирали дітей, молодших за них.

Їхньою забавою було брати дитячі велосипеди, кататись на них і кидати десь. У школі ходили чутки, що Міккі якось побив хлопця так сильно, що той залишився калікою на все життя. Але Грег вважав, що Міккі сам вигадав ці чутки й сам же їх поширював. Обидва хлопці були занадто великими для свого віку. Жоден з них не дуже добре вчився в школі. І хоча вони постійно крали велосипеди та скейтборди, тероризували маленьких дітей і билися, жоден з них, здається, ніколи не потрапляв у серйозні неприємності. Джої мав коротке світле волосся, зачесане наверх, і носив в одному вусі сережку, схожу на діамант. Міккі мав кругле, червоне обличчя, повне прищів, чорне волосся, що спадало йому на плечі, а між зубами у нього була зубочистка. Обидва хлопці були одягнені в футболки з назвами рок-груп та рвані джинси.

- Гей, мені треба додому, - швидко сказав Пташка, напівкрокуючи чи напівтанцюючи від трибун.

- Мені теж, - відповів Майкл, не маючи сил стримати страх, що відбився на його обличчі. Грег сховав знімок у кишеню джинсів.

- О, ти знайшов мій фотоапарат, - сказав Джої, вихопивши його з Грегової руки. Його маленькі сірі очі втупилися в Грега, ніби чекаючи реакції. - Дякую, друже.

- Віддай її назад, Джої, - зітхнувши, сказав Грег.

- Так. Не бери цю камеру, - сказав Міккі своєму другові, і його кругле обличчя розпливлося в усмішці. - Вона ж моя!

Він вирвав камеру у Джої.

- Віддай, - сердито наполягав Грег, простягаючи руку. Потім він пом'якшив свій тон. - Облиште, хлопці. Це не моє.

- Я знаю, що не твоє, - усміхнувся Міккі. - Тому, що це моє!

- Я маю повернути його власнику, - сказав Грег, намагаючись не скиглити, але чуючи, як його голос підвищується.

- Ні, не мусиш. Тепер я власник, - наполягав Міккі.

- Ти що, ніколи не чув про «хто знайшов, того і буде»? - запитав Джої, нахилившись над Грегом. Він був приблизно на шість дюймів вищий за Грега і набагато більш м'язистий.

- Гей, та нехай він візьме цю штуку, - прошепотів Майкл на вухо Грегу. - Ти ж хотів позбутися її, чи не так?

- Ні! - запротестував Грег.

- У чому твоя проблема, ластівчане личко? - запитав Джої Майкла, дивлячись на нього згори донизу.

- Ніяких проблем, - покійно відповів Майкл.

- Гей, скажи «сир»! - Міккі націлив камеру на Джої.

- Не роби цього, - перебив Пташка, несамовито розмахуючи руками.

- Чого б це ні? - запитав Джої.

- Тому що від твого обличчя лінзи лопнуть, - відповів Пташка, нервово сміючись.

- Ти дуже смішний, - саркастично сказав Джої, загрозливо звужуючи очі та зробивши риси обличчя жорсткішими. - Хочеш, щоб ця дурна посмішка залишилася назавжди?

Він підняв великий кулак.

- Я знаю цього хлопця, - сказав Міккі Джої, показуючи на Пташку. - Вважає себе крутим та смішним.

Обидва хлопці пильно втупилися в Пташку, намагаючись налякати його. Той важко проковтнув. Зробивши крок назад, наштовхнувшись на трибуни.

- Ні, я не хочу, - тихо сказав він. - Я не думаю, що я з крутих.

- Обличчя в тебе схоже на те, у що я вчора вступив, - сказав Джоуї.

Вони з Міккі розреготалися, заливаючись пронизливим гієнським сміхом і даючи один одному п'ять.

- Слушайте, хлопці. Мені дуже потрібна камера, - сказав Грег, простягаючи руку, щоб забрати її. - Вона все одно нікуди не годиться. Вона зламана. І вона мені не належить.

- Так, ну звісно. Зламана, - додав Майкл, кивнувши головою.

- Вірю. Я повірив, - саркастично сказав Міккі. - Давай просто перевіримо.

Він знову підняв камеру і направив її на Джоуї.

- Справді, хлопці. Мені потрібно її повернути, - відчайдушно сказав Грег. «Якщо вони зроблять знімок», зрозумів Грег, «вони можуть відкрити її секрет. Що її фотки показують майбутнє, показували лише погані речі, що потім трапляються з людьми. Що камера ніби передбачала злом. Можливо, вона навіть спричиняла це зло!»

- Скажи «сир», - наказав Міккі Джоуї.

- Просто клацни вже цією дурною штукою! - нетерпляче відповів Джої.

«Ні!», подумав Грег. «Я не можу цього допустити. Я повинен повернути камеру в будинок Коффманів.»

Імпульсивно Грег стрибнув уперед. З криком він вирвав камеру з рук від обличчя Міккі.

- Якого біса! - здивовано скрикнув Міккі.

- Тікаймо! крикнув Грег до Пташки й Майкла.

І, не кажучи більше ні слова, троє друзів розвернулися і побігли безлюдним дитячим майданчиком у сторону своїх домівок.

Серце калатало в грудях. Грег міцно стиснув камеру і побіг так швидко, як тільки міг. Його кросівки стукотіли по сухій траві.

«Вони нас зловлять», думав Грег, задихаючись, поки він мчав до вулиці. «Вони зловлять нас і поб'ють. Вони збираються забрати камеру. Ми покійники. Нам кабзда!»

Грег і його друзі не оберталися, поки не опинилися на протилежному боці вулиці. Шумно дихаючи, вони озирнулися і лише тоді з полегшенням вигукнули.

Джої та Міккі навіть не зрушили з місця біля трибун. Вони не погналися за ними. Вони стояли, притулившись до трибун, і сміялися.

- Побачимося пізніше, хлопці! - гукнув їм услід Джоуї.

- Ага. До зустрічі, - крикнув Міккі.

Вони обидва знову розреготалися, наче сказали щось дуже смішне.

- Мало не попались, - сказав Майкл, все ще важко дихаючи.

- Вони не жартують, - сказав Пташка, виглядаючи дуже стурбованим. - Вони зловлять нас пізніше. Ми покійники.

- Це просто балачки. Це просто багато пустих балачок в повітря, - спробував заспокоїтись Грег.

- Невже?- Майкл майже заплакав. - Тоді чому ж ми так бігли?

- Тому, що ми запізнюємося на вечерю, - пожартував Пташка. – Ладно, бувайте, хлопці. Я ще встигну, якщо не поспішатиму.

- Але ж камера... - запротестував Грег, все ще міцно стискаючи її в одній руці.

- Вже пізно, - сказав Майкл, нервово проводячи рукою по своєму рудому волоссю.

- Так. Доведеться зробити це завтра або ще колись, - погодився Пташка.

- Тоді ви, хлопці, підете зі мною?- нетерпляче запитав Грег.

- Е-е... мені вже час йти, - не розбірно відповів Пташка.

- Мені теж, - швидко сказав Майкл, уникаючи погляду Грега.

Усі троє повернули свої погляди на дитячий майданчик. Джої та Міккі зникли. Напевно, пішли тероризувати інших дітей.

- Пізніше, - сказав Пташка, лягнувши Грега по плечу, коли той розвернувся, щоб підти геть.

Троє друзів розділилися, побігли в різні боки через газони та під'їзні шляхи, прямуючи

додому.

Грег пробіг увесь шлях до свого подвір'я, перш ніж згадав про знімок, який він запхав у кишеню джинсів.

Він зупинився на під'їзній доріжці й витягнув його.

Сонце сідало за гараж. Він підніс знімок до обличчя, щоб чітко його розгледіти.

- О, ні! - вигукнув він. – Не може бути!

- Це неможливо! - Грег голосно вигукнув, роззявивши рота на знімок у тремтячій руці.
«Як Шері потрапила на фото?»

Фотка була зроблена кількома хвилинами раніше, перед трибунами на спортивному майданчику.

Але там була Шері, яка стояла поруч із Греггом. Його рука тремтіла, рот висів відкритим від невіри, Грег витріщився на фотографію.

Фотка була дуже чіткою. Вони були на дитячому майданчику. Він міг бачити бейсбольне поле на задньому плані.

І там були вони. Грег і Шері.

Шері стояла так чітко, так ясно - прямо біля нього.

І вони обидва дивилися прямо перед собою, з широко розплющеними очима, з відкритими ротами, їхні вирази застигли в жаху, а якась велика тінь накрила їх обох.

- Шері? – Грег майже заплакав, опустивши камеру і кинувши погляд на переднє подвір'я. - Ти тут? Ти мене чуєш?

Він прислухався.

Тиша. Він спробував ще раз.

- Шері? Ти тут?

- Грег! - покликав голос.

Видавши переляканий крик, Грег обернувся.

- Гаа?

- Грег! - повторив голос. Він не одразу зрозумів, що це була його мати, яка кликала його від вхідних дверей.

- О, привіт, мамо, - відчуваючи себе ошелешеним, він сховав знімок назад у кишеню джинсів.

- Де ти був? - запитала його мати, коли він підійшов до дверей. - Я чула про Шері. Я страшенно переживала. Я не знала, де ти був.

- Вибач, мамо, - сказав Грег, поцілувавши її в щоку. - Я повинен був залишити записку.

Він увійшов до будинку, відчуваючи себе дивно і не у своїй тарілці. Сумний, розгублений і наляканий водночас.

Через два дні, в день високих сірих хмар, повітря було гарячим і задимленим, Грег походжав туди-сюди по своїй кімнаті після школи. Будинок був порожній. Не було нікого окрім нього. Террі пішов за кілька годин до того на свою післяшкільну роботу в "Дайрі Фріз". Місіс Бенкс поїхала до лікарні, щоб забрати батька Грега, який нарешті повертався додому.

Грег знав, що має радіти поверненню батька. Але було ще надто багато речей які турбували його, не давали спокою. Лякали його.

По-перше, Шарі досі не знайшли.

Поліція була повністю спантеличена. Їхньою новою теорією було те, що її викрали.

Її несамовиті, скорботні батьки постійно чекали вдома біля телефону. Але викрадачі не дзвонили, щоб вимагати викуп. Не було жодних зачіпок. Нічого не залишалось, окрім як чекати. І сподіватися.

З плином часу Грег відчував себе все більш і більш винним. Він був упевнений, що Шері не викрали. Він знав, що якимось чином камера змусила її зникнути. Але він не міг нікому розповісти про те, у що він вірить. Ніхто б йому не повірив. Будь-хто, кому він намагався розповісти цю історію, вважав би його божевільним.

Зрештою, камери не можуть бути лихими.

Камери не можуть змусити людей впасти зі сходів. Або розбити машину. Або зникнути з лица землі.

Камери можуть лише записувати те, що вони бачать.

Грег втупився у вікно, притиснувшись лобом до скла, дивлячись на задній двір Шері.

- Шері, де ти? - запитав він у голос, дивлячись на дерево, на якому вона позувала.

Камера все ще була захована в потаємному відділенні в узголів'ї ліжка. Ні Пташка, ні Майкл не погодилися допомогти Грегу повернути її до будинку Коффманів.

Крім того, Грег вирішив притримати її ще деякий час, на випадок, якщо вона знадобиться йому як доказ.

На випадок, якщо він вирішить комусь розповісти про свої страхи з цього приводу.

На випадок...

Іншим його страхом було те, що Спайді повернеться до кімнати Грега, за камерою.

Було чого боятися.

Він відштовхнувся від вікна. Останніми днями він провів так багато часу, дивлячись на порожнє подвір'я Шері.

Думаючи. Розмірковуючи.

Зітхнувши, він потягнувся до узголів'я ліжка і витягнув два знімки, які він сховав там разом з камерою.

Ці два знімки були зроблені минулої суботи на дні народження Шері. Тримавши по одному в кожній руці, Грег втупився в них, сподіваючись побачити щось нове, щось таке, чого він не помічав раніше.

Але фотографії не змінилися. На них все ще було її дерево, її подвір'я, зелене у сонячному світлі. Але не було Шері. Нікого на тому місці, де стояла Шері. Ніби об'єктив пройшов крізь неї.

Дивлячись на фотографії, Грег випустив крик болю.

Якби ж то він ніколи не заходив до будинку Коффманів.

Якби ж то він ніколи не крав камеру.

Якби ж то він ніколи не фотографував нею.

Якби ж то... якби ж то... якби ж то...

Перш ніж він усвідомив, що робить, він розірвав обидва знімки на крихітні шматочки.

Голосно задихаючись, здіймаючи груди, він розірвав знімки й дозволив шматкам впасти на підлогу.

Коли він розірвав обидва знімки на крихітні клаптики паперу, він кинувся обличчям вниз на ліжку і заплющив очі, чекаючи, поки серце перестане калатати. Чекаючи, коли пройде важке почуття провини й жаху.

Через дві години біля його ліжка задзвонив телефон.

Це була Шері.

- Шері, невже це справді ти? - прокричав Грег у слухавку.

- Так. Це я! - Вона була здивована, так само як і він.

- Але як? Я маю на увазі... - Його думки не вкладалися в голову. Він не знав, що сказати.

- Твої здогадки не гірші за мої, - сказала йому Шарі. - Зачекай хвилинку.

І він почув, як вона відійшла від телефону, щоб поговорити з матір'ю.

- Мамо... перестань плакати. Мамо, це справді я. Я вдома.

Через кілька секунд вона повернулася на лінію.

- Я вдома вже дві години, а мама все ще плаче і здається не збирається спинятися!

- Мені теж хочеться плакати, - зізнався Грег. - Я просто не можу в це повірити! Шері, де ти була?

На довгу мить настала тиша.

- Я не знаю, - нарешті відповіла вона.

- Як так?

- Я справді не знаю. Це було так дивно, Грег. Щойно я була на вечірці з нагоди свого дня народження. А наступної миті стою перед своїм будинком. І минуло бляха два дні. Але я не пам'ятаю, що мене не було тут. Чи я була десь ще. Я не пам'ятаю взагалі нічого.

- Ти не пам'ятаєш, як зникла? Або як повернулася? - запитав Грег.

- Ні. Нічого, - відповіла Шері, її голос тремтів.

- Шері, ті фотографії, які я зробив, пам'ятаєш? Тою бісовою камерою? Ти була невидимою на них...

- А потім я зникла, - сказала вона, закінчуючи його думку.

- Шері, як ти думаєш?

- Я не знаю, - швидко відповіла вона. - Мені треба йти. Тут поліція. Вони хочуть мене допитати. Що я їм скажу? Вони подумають що у мене амнезія або я збожеволіла, або ще щось.

- Я не знаю, - сказав Грег, абсолютно спантеличений. - Нам треба поговорити. Камера... камера...

- Я не можу зараз, - сказала вона йому. - Може, завтра. Гаразд?

Вона крикнула матері що їде.

- Бувай, Грег. Побачимося.

І поклатла слухавку.

Грег поклав слухавку на місце, і сів на край ліжка й довго дивився на телефон.

Шері повернулася.

Вона повернулася близько двох годин тому.

Дві години. Дві години. Дві години.

Він перевів погляд на радіо з годинником біля телефону.

Лише дві години тому він розірвав два знімки невидимої Шері.

У його голові роїлися дикі ідеї, божевільні ідеї.

Чи повернув він Шері тим, що розірвав фотографії? Чи означало це, що камера стала причиною її зникнення? Камера спричинила всі ті жахливі речі, які з'являлися на її знімках?

Грег довго дивився на телефон, важко думаючи.

Він знав, що повинен зробити. Він мав поговорити з Шері. А ще він повинен був повернути камеру назад.

Наступного дня він зустрів Шарі на дитячому майданчику. Сонце пливло високо в безхмарному небі. Вісім чи дев'ять дітей галасливо грали у футбол, бігаючи то в один бік, то в інший через поле бейсбольного майданчика.

- Гей, виглядаєш як справжня! - вигукнув Грег, коли Шері підбігла до місця, де він стояв біля трибуни. Він ущипнув її за руку. - Так. Це дійсно ти, гаразд.

Вона не посміхнулася.

- Зі мною все гаразд, - сказала вона йому, потираючи руку. – Просто я заплуталася. І втомилася. Поліція розпитувала мене годинами. І коли вони нарешті пішли, допит почали мої батьки.

- Вибач, - тихо промовив Грег, втупившись у свої кросівки.

- Думаю, мама з татом вважають, що це я винна в тому, що я зникла, - сказала Шері, відкинувшись на спинку крісла, - і що це моя вина!

- Це камера винна, - пробурмотів Грег. Він підняв на неї очі. – Камера це зло.

Шері розгублено знизала плечима.

- Може й так. Я не знаю, що думати. Справді не знаю.

Він показав їй знімок, на якому вони вдвох на дитячому майданчику з жахом дивляться, як на них насувається тінь.

- Як дивно, - вигукнула Шарі, уважно вивчаючи його.

- Я хочу віднести камеру до будинку Коффманів, - гаряче сказав Грег. – Я можу піти додому і забрати її зараз. Ти допоможеш мені? Ти підеш зі мною?

Шері почала було відповідати, але зупинилася.

Вони обидві побачили, як темна тінь рухається, швидко, безшумно, ковзаючи по траві, наближаючись до них.

А потім вони побачили чоловіка, одягненого у все чорне, його веретеноподібні ноги стрімко переставлялись коли він наближався до них.

Спайді!

Грег схопив Шері за руку, застигнувши від страху.

Вони з Шері роззявили роти від жаху, коли на них поповзла тінь Спайді.

Грег здригнувся від усвідомлення. Він знав, що знімок щойно здійснився. Коли темна фігура Спайді рухалася до них, як чорний тарантул, Грег смикнув Шарі за руку.

- Біжи! - закричав він пронизливим голосом, якого не впізнав.

Проте йому не треба було цього казати. Вони обоє, задихаючись, бігли по траві до вулиці.

Їхні кросівки голосно стукали по землі, коли вони добігли до тротуару, але не спинялись.

Грег обернувся і побачив, що Спайді скорочує відрив.

- Він наздоганяє! - встиг крикнути він до Шері, яка була за кілька кроків попереду нього.

Спайді, обличчя якого все ще ховалося в тіні чорної бейсболки, рухався з дивовижною швидкістю, його довгі ноги високо відштовхувалися, коли він переслідував їх.

- Він нас зловить! - закричав Грег, відчуваючи, що його груди ось-ось розірвуться.

- Він... занадто... швидкий!

Спайді наблизився ще ближче, його тінь забігала по траві.

Ще ближче.

Коли пролунав автомобільний гудок, Грег закричав.

Вони з Шері зупинилися. Сигнал пролунав знову.

Грег обернувся і побачив знайомого молодого чоловіка в маленькому хетчбеку. Це був Джеррі Норман, який жив через дорогу. Джеррі опустил вікно своєї машини.

- Цей тип переслідує вас? - схвильовано запитав він. Не чекаючи відповіді, він повернувся до Спайді. - Я викликаю поліцію, містере!

Спайді нічого не відповів. Замість цього він розвернувся і кинувся через вулицю.

- Я попереджаю тебе... - Джеррі гукнув йому вслід.

Але той вже зник за високим живоplotом.

- Діти, з вами все гаразд? - запитав сусід Грега.

- Так. Все добре, - зміг відповісти Грег, все ще важко дихаючи, його груди здіймалися.

- Ми в порядку. Дякую, Джеррі, - сказала Шері.

- Я вже бачив цього хлопця в нашому районі, - сказав молодий чоловік, дивлячись крізь лобове скло на високу огорожу. - Ніколи не думав, що він небезпечний. Малі, хочете, щоб я викликав поліцію?

- Ні. Все гаразд, - відповів Грег.

«Як тільки я поверну йому камеру, він перестане нас переслідувати» подумав Грег.

- Ну, будьте обережні, гаразд? - сказав Джеррі. - Вас підвезти додому чи як?

Він вивчав їхні обличчя, ніби намагаючись визначити, наскільки вони були налякані та засмучені.

Грег і Шері похитали головами.

- З нами все буде гаразд, - сказав Грег. - Дякую.

Джеррі ще раз попередив їх бути обережними, а потім поїхав, його шини заскрипіли, коли він повернув за ріг.

- Мало не попались, - сказала Шарі, не зводячи очей з живоplotу. - Чому Спайді гнався за нами?

- Він думав, що камера у мене. Він хоче її повернути, - сказав їй Грег. - Зустрінемося завтра, добре? Перед будинком Коффманів. Допоможеш мені повернути її на місце?

Шарі витріщилася на нього, не відповідаючи, її вираз обличчя був задумливим і настороженим.

- Ми будемо в безпеці - всі ми - поки не покладемо камеру на місце, - наполягав Грег.

- Гаразд, - тихо сказала Шері. - Завтра.

Щось пробігло крізь високі бур'яни нескошеної галявини перед будинком.

- Що це було? - Шері прошепотіла, хоча нікого більше не було в полі зору. - Воно було занадто велике, щоб бути білкою.

Вона затрималася позаду Грега, який зупинився, щоб подивитися на будинок Коффманів.

- Можливо це був енот або щось подібне, - сказав їй Грег. Він міцно стиснув камеру в обох руках.

Було трохи більше третьої години наступного дня. Туманний, похмурий день.

Гори темних хмар, що загрожували дощем, котилися по небу, тягнучись за будинком, відкидаючи на нього тінь.

- Буде гроза, - сказала Шері, тримаючись поруч із Грегом. - Покінчімо з цим і підемо додому.

- Класний план, - сказав він, дивлячись на важке небо.

Вдалині загуркотів грім. Старі дерева, що всіяли подвір'я, ніби зашепотіли й затремтіли.

- Ми не можемо просто зайти всередину, - сказав Грег, дивлячись, як темніє небо. - Спершу ми повинні переконатися, що Спайді там немає.

Швидко пробираючись крізь високу траву та бур'яни, вони зупинилися біля вікна вітальні й зазирали всередину. Вдалині знову прогрімів грім. Низький і довгий гул рознісся містом. Грегу здалося, що він побачив ще одну істоту, яка пробиралася крізь бур'яни за рогом будинку.

- Там темно. Я нічого не бачу, - поскаржилася Шері.

- Перевірмо підвал, - запропонував Грег. – Саме там живе Спайді, пам'ятаєш?

Небо потемніло до моторошного сіро-зеленого кольору, коли вони пробралися до задньої частини будинку і впали на коліна, щоб зазирнути вниз через вікна підвалу на рівні землі.

Примружившись крізь запорошені шибки, вони побачили імпровізований фанерний стіл, шафу біля стіни з відчиненими дверцятами, різноколірний старий одяг, розкиданий на підлозі, порожні коробки з-під заморожених продуктів.

- Ніби нікого, - прошепотів Грег, стискаючи камеру в руці, наче вона могла спробувати втекти від нього, якщо він не триматиме її міцно. - Рушаймо.

- Ти... ти впевнений? - Шері заїкнулася. Вона хотіла бути хороброю. Але думка про те, що вона зникла на два дні - повністю зникла, швидше за все через камеру - ця страшна думка не давала їй спокою.

«Майкл і Пташка однозначно були боягузами», думала вона. «Але, можливо, вони були набагато розумнішими за нас.»

Вона хотіла, щоб це закінчилося. Просто закінчилося.

Через кілька секунд Грег і Шері штовхнули вхідні двері. Вони увійшли у темряву передпокою. Зупинилися і прислухалися.

А потім обоє підскочили на звук гучного, раптового падіння прямо позаду у них за спиною.

Шері першою повернула собі голос.

- Це всього лише двері! - вигукнула вона. - Вітер...

Від пориву вітру грюкнули вхідні двері.

- Покінчим з цим, - прошепотів Грег, якого сильно трясло.

- Нам взагалі не варто було влізати в цей будинок, - прошепотіла Шері, коли вони навшпиньки, крок за кроком, скрипучою підлогою, пробиралися темним коридором до підвальних сходів.

- Трохи запізно до тебе це дійшло, - різко відповів Грег.

Відчинивши двері до підвальних сходів, він знову зупинився.

- Що це стукіт нагорі?

Риси обличчя Шері зіщулилися від страху, коли вона теж почула цей звук, повторюваний, майже ритмічний стукіт.

- Віконниці? - припустив Грег.

- Так, - швидко погодилася вона, зітхнувши з полегшенням. - Багато віконниць розхиталися, пам'ятаєш?

Здавалося, весь будинок застогнав.

Надворі загуркотів грім, тепер уже ближче.

Вони вийшли на сходовий майданчик, потім почекали, поки очі звикнуть до темряви.

- Може, ми просто залишимо камеру тут і втечемо? - запитала Шері. Це прозвучала більше як прохання, ніж запитання.

- Ні. Я хочу покласти її назад, - наполягав Грег.

- Але, Грег... - Вона смикнула його за руку, коли він почав спускатися сходами.

- Ні! - Він вирвався з її рук. - Він був у моєї кімнаті, Шері! Він все перевернув догори дном, шукаючи її. Я хочу, щоб він знайшов її там, де вона має бути. Якщо він її не знайде там, він повернеться до мене додому. Я знаю, що повернеться!

- Гаразд, гаразд. Давай тільки поквапимося.

У підвалі було світліше, сіре світло просочувалося з чотирьох вікон на першому поверсі.

Ззовні вітер завивав і штовхав у шибки. А блідий спалах блискавки змусив тіні мерехтіти на стіні підвалу. Старий будинок застогнав, ніби незадоволений бурею.

- Що це було? Кроки? - Шері зупинилася на півдорозі до підвалу і прислухалася.

- Це лише будинок, - наполягав Грег. Але його тремтячий голос показав, що він був так само наляканий, як і його супутниця. Він теж зупинився, щоб прислухатися.

Бах. Бум. Бах.

Віконниці високо над ними продовжував ритмічно стукати.

- Де ти взагалі знайшов камеру? - прошепотіла Шері, йдучи за Грегом до дальньої стіни навпроти величезної печі з її павутиною, що тяглися вгору як бліді гілки дерев.

- Сюди, - сказав їй Грег. Він підійшов до робочого столу і потягнувся до затиснутих на краю лещат. - Коли я повернув лещата, відчинилися двері. Якась прихована поличка. Ось де була камера...

Він повернув ручку лещат. Знову відчинилися дверцята потаємної полички.

- Добре, - схвильовано прошепотів він. Він посміхнувся до Шері.

Грег поклав камеру на полицю, заправивши під неї ремінь для перенесення. Потім він штовхнув двері.

- Тепер забираємося звідси.

Він відчув себе набагато краще. Таке полегшення. Неймовірне відчуття.

Будинок стогнав і скрипів. Проте Грегу було байдуже.

Ще один спалах блискавки, цього разу яскравіший, як спалах фотоапарата, відкинув мерехтливі тіні на стіну.

- Ходімо, - прошепотів він. Але Шері вже випередила його, обережно пробираючись через розкидані всюди коробки з-під їжі, поспішаючи до сходів.

Вони вже були на півдорозі догори. Грег відставав від Шері на крок, коли над ними з'явився Спайді, який безшумно вийшов на сходовий майданчик, заблокувавши їм шлях до втечі.

Грег моргнув і похитав головою, наче намагаючись відігнати від себе образ постаті, яка темним поглядом дивилася на нього.

- Ні! - вигукнула Шері й припала до Грега спиною.

Він схопився за поруччя, забувши, що вони впали під вагою Майкла під час їхнього першого візиту до будинку. На щастя, Шері відновила рівновагу перед тим, як скинути їх обох зі сходів.

Позаду них спалахнула блискавка, осяявши сходи білим світлом. Але нерухома постать на сходовому майданчику над ними залишалася оповитою темрявою.

- Відпустіть нас! - Грег нарешті зміг вигукнути, знайшовши голос.

- Так. Ми повернули твою камеру! - додала Шері. Її голос звучав тонко і налякано.

Спайді не відповів. Замість цього він зробив крок до них, на першу сходинку. І потім спустився ще на одну сходинку.

Мало не спіткнувшись знову, Грег і Шері відступили до підвального поверху.

Дерев'яні сходи скрипіли на знак протесту, коли темна постать повільно, але впевнено ступала вниз. Коли він досягнув підлоги підвалу, тріскуча блискавка осяяла його синім світлом і Грег та Шері вперше побачили його обличчя.

У короткому спалаху світла вони побачили, що він дуже старий. Старіший, ніж вони собі уявляли. Його очі були маленькими й круглими, як темні мармурові кульки. Рот теж був маленький, стиснутий у вузькій, погрозливій гримасі.

- Ми повернули камеру, - сказала Шері, злякано дивлячись, як Спайді підкрадається ближче.

- Може ми вже підемо? Будь ласка?

- Дай я спочатку подивлюся, - сказав Спайді. Його голос звучав молодшим за обличчя. - Назад.

Вони завагалися. Але він не залишив їм вибору. Провівши їх через захарашену підлогу до робочого столу, він поклав велику руку на лещата і повернув ручку. Дверцята відчинилися. Він витягнув камеру і підніс її до обличчя, щоб розглянути.

- Ви не повинні були її брати, - тихо сказав він, крутячи камеру в руках.

- Нам дуже шкода, - швидко сказала Шері.

- Тепер ми можемо йти? - запитав Грег, прямуючи до сходів.

- Це не звичайна камера, - сказав Спайді, піднявши на них свої маленькі оченята.

- Ми знаємо, - вигукнув Грег. - Знімки, які вона зробила. Вони...

Очі Спайді широко розплющилися, вираз обличчя став гнівним.

- Ти фотографував нею?

- Лише кілька знімків, - відповів Грег, шкодуючи, що не тримав язика за зубами. - Вони не вийшли. Справді.

- Значить, ти знаєш про камеру, - сказав Спайді, швидко просуваючись до центру кімнати. «Він намагається заблокувати нам шлях?» запитав сам у себе Грег.

- Вона певно зламана або що, - невпевнено сказав Грег, засовуючи руки в кишені джинсів.

- Вона не зламана, - тихо промовила висока темна постать. – Вона втілення зла.

Він рушив до низького фанерного столу.

- Сідайте туди.

Шері й Грег обмінялися поглядами. Потім, неохоче, вони сіли на край столу. Вони сиділи скуто, знервовано, їхні погляди кидалися в бік сходів, до втечі.

- Камера – це втілення зла, - повторив Спайді, стоячи над ними, тримаючи камеру обома руками. – Я точно це знаю. Бо я допоміг її створити.

- Ви винахідник? - запитав Грег, дивлячись на Шері, яка нервово смикала пасмо свого чорного волосся.

- Я науковець, - відповів Спайді. - Або, краще сказати, був науковцем. Мене звали Фредерікс. Доктор Фріц Фредерікс.

Він перекинув камеру з однієї руки в іншу.

- Мій партнер по лабораторії винайшов цю камеру. Це була його гордість і радість. Мало

того, вона могла б принести йому величезні статки. І принесла б обов'язково, я кажу. Він зробив паузу, на його обличчі з'явився задумливий вираз.

- Що з ним сталося? Він помер? - запитала Шері, все ще смикаючи пасмом волосся. Доктор Фредерікс хихикнув.

- Ні. Гірше. Я вкрав у нього винахід. Я вкрав креслення і камеру. Розумієте, я був не найкращою людиною. Я був молодий і жадібний. Дуже жадібний. І я не зупинявся перед крадіжкою, щоб розбагатіти.

Він зробив паузу, дивлячись на них обох, ніби чекаючи, що вони щось скажуть, висловлять своє несхвалення щодо нього. Але Грег і Шері мовчали, дивлячись на нього з низького фанерного столу, він продовжив свою розповідь.

- Коли я вкрав камеру, це застало мого напарника зненацька. На жаль, відтоді всі наступні несподіванки були моїми.

Дивна, сумна посмішка з'явилась на його старечому обличчі.

- Мій напарник, бачите, був ще набагато злішим, ніж я.

Доктор Фредерікс кашлянув собі в руку, а потім почав ходити перед Грегом і Шері, розповідаючи. Він говорив тихо, повільно, наче вперше за довгий час згадав цю історію.

- Мій напарник був справжнім лиходієм. Він захоплювався темними мистецтвами. Точніше не так. Він не просто захоплювався. Він був справжнім майстром у всьому цьому!

Фредерікс підняв камеру, розмахуючи нею над головою, а потім опустив.

- Мій напарник наклав прокляття на камеру. Якщо він не зміг отримати з неї вигоду, він хотів переконатися, що і я ніколи не зможу. І тому він наклав на неї прокляття.

Він перевів погляд на Грега, схилившись над ним.

- Ти чув історії про те, як деякі примітивні народи бояться камери? Вони бояться камери, бо вірять, що якщо вона їх сфотографує, то вкраде їхню душу. - Він поплескав фотоапарат. -

Що ж, ця камера справді губить душі!

Дивлячись на камеру, Грег здригнувся.

Камера вкрала Шері. Чи вкрала б вона всі їхні душі?

- Через цю камеру гинули люди, - сказав доктор Фредерікс, повільно зітхнувши. - Люди, близькі мені. Так я дізнався про прокляття. Дізнався про зло камери. А потім я дізнався дещо не менш страшне... Цю камеру не можна знищити.

Він кашлянув, шумно прочистив горло і знову почав ходити перед ними.

- І тоді я поклявся тримати камеру в таємниці. Тримати її якомога далі від людей, щоб вона не могла робити зло. Я втратив роботу. Свою сім'ю. Я втратив усе через неї. Але я рішуче налаштований тримати камеру там, де вона не зможе завдати шкоди!

Він перестав ходити, повернувшись до них спиною. Він стояв мовчки, згорбивши плечі, занурений у роздуми.

Грег швидко піднявся на ноги й жестом показав Шері зробити те саме.

- Що ж... гадаю, добре, що ми її повернули, - нерішуче промовив він. - Вибачте, що ми спричинили стільки клопоту.

- Так, нам дуже шкода, - щиро повторила Шері. - Гадаю, вона знову в правильних руках.

- До побачення, - сказав Грег, рушаючи до сходів. - Вже пізно, і ми...

- Ні! - закричав доктор Фредерікс, налякавши їх обох. Він швидко рушив, щоб перегородити шлях.

- Боюся, ви не можете піти. Ви занадто багато знаєте.

- Я не можу дозволити вам піти звідси, - сказав доктор Фредерікс. Його обличчя мерехтіло в блакитному спалаху блискавки. Він схрестив свої кістляві руки перед чорним балахоном.

- Але ми нікому не скажемо, - сказав Грег, його голос підвищувався, поки слова не перетворилися на благання. – Справді!

- Ваш секрет залишиться з нами, - наполягала Шері, дивлячись на Грега переляканими очима.

Доктор Фредерікс грізно подивився на них, але нічого не відповів.

- Ви можете нам довіряти, - сказав Грег, його голос тремтів. Він кинув переляканий погляд на Шері.

- Крім того, - сказала Шері, - навіть якщо ми комусь розповімо, хто нам повірить?

- Досить балачок, - огризнувся доктор Фредерікс. - Це нічим вам не допоможе. Я працював надто довго і надто наполегливо, щоб тримати камеру в таємниці.

Порив вітру вдарив у вікна, здійнявши низьке завивання. Вітер приніс барабанний дріб дощу. Небо крізь вікна підвалу було чорним, як ніч.

- Ви не можете тримати нас тут вічно! - закричала Шері, не маючи сил прибрати наростаючий жах з голосу.

Дощ бив у вікна. Безперервна злива.

Доктор Фредерікс випростався. Здавалося, він став вищим. Його крихітні очі втупилися в Шері.

- Мені дуже шкода, - промовив він, і в його голосі дійсно пролунав відголос жалю. - Мені дуже шкода. Але у мене немає вибору!

Він зробив ще один крок до них.

Грег і Шері обмінялися переляканими поглядами. З того місця, де вони стояли, перед низьким фанерним столом у центрі підвалу, сходи здавалися за сотню миль звідси.

- Що ви збираєтеся робити? - Грег кричав, перекрикуючи удари грому.

- Будь ласка! - благала Шері. - Не треба!

Доктор Фредерікс рухався вперед з дивовижною швидкістю. Тримавши камеру в одній руці, іншою він схопив Грега за плече.

- Ні! - закричав Грег. - Відпустіть!

- Відпусти його! - закричала Шері.

Вона раптом зрозуміла, що обидві руки доктора Фредерікса зайняті. Це може бути мій єдиний шанс.

Вона зробила глибокий вдих і кинулася вперед.

Очі доктора Фредерікса вирячилися, і він скрикнув від несподіванки, коли Шері схопила камеру обома руками і висмикнула її від нього. Він несамовито схопився за камеру, і Грег вирвався.

Перш ніж чоловік встиг зробити ще один крок, Шері піднесла камеру до очей і направила об'єктив на нього.

- Будь ласка, ні! Не натискайте кнопку! - закричав старий.

Він нахилився вперед, з дикими очима, і схопив камеру обома руками. Грег з жахом дивився, як Шері і доктор Фредерікс боролися, обидва тримаючись за камеру та намагаючись вирвати її в іншої.

СПАЛАХ!

Яскравий спалах світла налякав їх усіх.

Шері схопила камеру.

- Тікай! - закричала вона.

Підвал перетворився на мерехтіння сірих і чорних плям, коли Грег кинувся до сходів. Вони з Шері бігли пліч-о-пліч, спотикаючись через коробки з-під їжі, перестрибуючи через бляшанки та порожні пляшки. Дощ гримів у вікна. Вітер завивав, штовхаючи скло.

Вони чули позаду себе несамошиті крики доктора Фредерікса.

- Наше фото чи його? - запитала Шері.

- Я не знаю. Просто поквася! - закричав Грег.

Старий завив, як поранений звір, його крики змагалися з дощем і вітром, що стукав у вікна.

Сходи були не так вже й далеко. Але здавалося, що до них йти цілу вічність.

«Вічність» подумав Грег. «Доктор Фредерікс хотів, щоб ми з Шері залишилися там навечно!»

Голосно задихаючись, вони обидва досягли темних сходів. Оглушливий удар грому змусив їх зупинитися й обернутися.

- Що? - голосно вигукнув Грег.

На його подив, доктор Фредерікс не погнався за ними. І його болісні крики припинилися. У підвалі стояла тиша.

- Що відбувається? - Шері заплакала, задихаючись.

Вдивляючись у темряву, Грег не одразу зрозумів, що зім'ята постать, яка лежала на підлозі перед робочим столом, була доктором Фредеріксом.

- Що сталося? - Шері далі плакала. Її груди здіймалися, коли вона намагалася вгамувати дихання. Все ще тримаючись за ремінець фотоапарата, вона здивовано роззявила рота, дивлячись на нерухоме тіло старого, що розпласталось на підлозі на спині.

- Я не знаю, - відповів Грег захеканим шепотом.

Зі страхом Грег підійшов до доктора Фредерікса. Шері йшла слідом за ним.

Вона видала тихий крик жаху, коли чітко побачила обличчя чоловіка, що впав. Очі вирячені, рот відкритий у викривленій букві "О" від жаху, обличчя витріщилося на них. Застигле. Мертве.

Доктор Фредерікс був мертвий.

- Як це трапилось? - нарешті спромоглася вимовити Шері, важко ковтаючи, змушуючи себе відвернутися від жахливого, змученого обличчя.

- Думаю, він помер від переляку, - відповів Грег, стискаючи її плече і навіть не усвідомлюючи цього.

- Як так? Від переляку?

- Він краще за всіх знав, на що здатна камера, - каже Грег. - Коли ти сфотографувала його, я думаю... я думаю, це налякало його до смерті!

- Я лише хотіла збити його з пантелику, - застогнала Шері. - Я лише хотіла дати нам шанс втекти. Я не думала...

- Фотографія, - перебив Грег. - Подивімося фото.

Шері підняла фотоапарат. Фотографія все ще була наполовину всередині камери. Грег витягнув його тремтячою рукою. Він підняв його, щоб вони обидва могли його побачити.

- Ого, - тихо вигукнув він. - Жах!

На фото було зображено доктора Фредерікса, який лежав на підлозі, з виряченими очима і роззявленим від жаху ротом.

Грег зрозумів, що переляк доктора Фредерікса - переляк, який його вбив, - був на фото, застиг на плівці, застиг на його обличчі.

Камера забрала ще одну душу. Цього разу свого творця.

- Що нам тепер робити? - запитала Шері, дивлячись вниз на фігуру, що розпласталася біля їхніх ніг.

- По-перше, я покладу цю камеру на місце, - сказав Грег, забравши її в неї й запхавши назад у схованку. Він повернув ручку лещат, і дверцята потайного відсіку зачинилися.

Грег полегшено зітхнув. Сховавши жакливу камеру якомога далі, він відчув себе набагато краще.

- А тепер пішли додому і зателефонуємо в поліцію, - сказав він.

Через два дні, прохолодного, яскравого дня, коли легкий вітерець шелестів деревами, четверо друзів зупинилися на узбіччі, спершись на велосипеди, і вступили в будинок Коффманів.

Навіть при яскравому сонячному світлі старі дерева, що оточували будинок, затінювали його.

- То ти не сказав поліції про камеру? - запитав Пташка, дивлячись на темне, порожнє переднє вікно.

- Ні. Вони б все одно нам не повірили, - відповів йому Грег. - Крім того, камера повинна залишатися замкненою назавжди. Назавжди! Сподіваюся, ніхто ніколи про неї не дізнається.

- Ми сказали поліції, що забігли в будинок, щоб сховатися від дощу, - додала Шері. - Сказали, що почали досліджувати будинок, поки чекали, коли вщухне буря. А потім ми знайшли тіло в підвалі.

- Від чого помер Спайді? - запитав Майкл, дивлячись на будинок.

- Поліція сказала, що це була серцева недостатність, - відповів йому Грег. - Але ми знаємо правду.

- Жах! Не можу повірити, що одна стара камера могла накоїти стільки зла, - сказав Пташка.

- А я вірю, - тихо сказав Грег.

- Ходімо звідси, - закликав Майкл. Він підняв кросівки до педалей і рушив з місця. - Це місце мене дуже лякає.

Інші троє поїхали за ним, крутячи педалі в задумливому мовчанні. Вони завернули за ріг і попрямували до наступного кварталу, коли дві фігури вийшли з чорного ходу будинку Коффманів. Джої Ферріс і Міккі Ворд переступили через зарослий бур'янами газон на під'їзну дорогу.

- Ці придурки не надто розумні, - сказав Джої своєму товаришеві. - Вони навіть не помітили нас того дня. Не бачили, як ми спостерігали за ними через вікно підвалу.

Міккі засміявся.

- Так. Вони придурки.

- Вони не могли сховати цю камеру від нас. Нізашо, чувак, - сказав Джої. Він підняв камеру і розглянув її.

- Сфотографуй мене, - зажадав Міккі. - Ну ж бо. Спробуймо.

- Так. Гарзд.

Джої підніс видошукач до очей.

- Скажи "сир"!

Клацання. Спалах. Дзижчання.

Джої витягнув знімок з фотоапарата, і обидва хлопчики нетерпляче обступили його чекаючи, що буде далі...